Adventes Vēstis

2026
APRĪLIS
362

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Augšāmceltais un aizslēgtās durvis

Tevi VAR glābt!

Neklātienes sanāksmju cikls "Digitālie tīkli"

Jauniešiem:
Dieva klusums: sods vai process?

Bērniem un pusaudžiem:
Ziemeļamerika un Dienvidamerika

Saturs:

04 ATSKATS
Sabatskolas Sabats Rīgas 1. draudzē

06 ATSKATS
Tikšanās par jaunu grupu un draudžu dēstīšanu

07 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai sievām vienmēr būtu jāklausa saviem vīriem?

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Tevi VAR glābt!

11 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Uzcītīgu pūļu atalgojums

12 TĒMA
Augšāmceltais un aizslēgtās durvis

14 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Vairāk Jēzus. Svētīgā pārliecība

18 AKTUĀLI
Dieva Vārds melodijās

19 AKTUĀLI
Neklātienes sanāksmju cikls "Digitālie tīkli"

20 VESELĪBA
Baziliks – vairāk nekā tikai garšviela

22 JAUNIEŠIEM
Dieva klusums: sods vai process?

24 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Ziemeļamerika un Dienvidamerika

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti aprīlī, mīļie "Adventes Vēstu" lasītāji!

Mateja evaņģēlija 28. nodaļa beidzas ar vārdiem, kurus daudzi zinām no galvas un pazīstam kā Lielo pavēli. Bet kāds bija sākums? Kā šī pavēle vispār kļuva iespējama? Atbildes varētu būt dažādas, bet šajā žurnāla numurā, kura galvenā tēma ir Kristus augšāmcelšanās, vēlos vērst jūsu uzmanību uz 28. nodaļas pašu pirmo teikumu: "Bet pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt." (Mateja 28:1) Pēc vismelnākās dienas, pēc vislielākajām sāpēm un skumjām nāca miers, kad "sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas" (Lūkas 23:55), nolika malā visus darbus, un "sabatu tās pavadīja klusu pēc bauslības". Vai tas bija priecīgs un mierpilns sabats? Noteikti nē. Sievas nevarēja nolikt malā visas savas rūpes un ļaut, lai sirdī ienāk sabats svēts, kā dziedam šajā skaistajā dziesmā. Viņu sirds bija pilna sāpēm, rūpēm un bēdām. Iespējams, tas bija visskumjākais sabats cilvēces vēsturē. Bet... tāds tas bija tikai uz Zemes. Debesīs valdīja pavisam cita noskaņa, jo Debesis zināja, ko nozīmē Dieva Dēla vārdi "Viss piepildīts!" Grāmatā "Laikmetu ilgas" par to lasām: "Kristus nenodeva Savu dzīvību, iekams nepabeidza darbu, kura dēļ bija nācis. [..] Cīņa bija izcīnīta. Viņa labā roka un svētais elkonis bija guvuši uzvaru. Kā Uzvarētājs Viņš mūžīgajos augstumos pacēla Savu karogu. Kā lai par to nepriecājas eņģeļi! Visas Debesis gavilēja līdzi Pestītāja uzvarai. Sātans bija sakauts un saprata, ka savu valstību ir zaudējis." (758. lpp.) Debesīs valdīja gaviles, uz zemes valdīja skumjas. Sabats pagāja mierā. Un tad nāca nedēļas pirmās dienas rīts. "Un tās atrada akmeni no kapa noveltu. Tās gāja iekšā un Tā Kunga Jēzus miesas neatrada. Un, kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām piestājās divi vīri spīdošās drēbēs. Un, kad tās pārbijušās nolaida acis uz zemi, viņi tām sacīja: "Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies."" (Lūkas 24:2–6) Cik brīnišķīga, cik ārkārtīgi īpaša vēsts! Viņš ir augšāmcēlies! Viņš ir dzīvs! Un Viņš tāds paliek mūžīgi mūžos, kā lasām Ebr. 7:25: "Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu."

Šajā žurnāla numurā visa centrā esam likuši mūsu augšāmcelto Glābēju un Viņa uzvaru. Par to varēsiet lasīt gan tēmas rakstā "Augšāmceltais un aizslēgtās durvis", kura autors ir mācītājs Aldis Zēmele, gan rubrikas Vārds mācītājam rakstā "Tevi VAR glābt!", kur domās dalījies mācītājs Alberts Trucis. Šī tēma turpinās arī sadaļā "Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm", kur atradīsiet fragmentu no grāmatas "Liecības draudzei" 9. sējuma.

Vēl žurnālā turpinājums lekciju sērijai "Vairāk Jēzus", un šoreiz jūsu uzmanībai piedāvājam 4. lekciju "Svētīgā pārliecība". Rubrikā "Aktuālais jautājums" atradīsiet atbildi uz to, vai sievām vienmēr būtu jāklausa saviem vīriem, bet Veselības lappusītē jūs gaida raksts par karalisko augu baziliku un kāda veselīga recepte agram pavasarim. Lappusītē Jauniešiem sagatavots aktuāls un dziļām domām bagāts raksts "Dieva klusums: sods vai process?", bet mūsu pašus jaunākos lasītājus lappusēs "Bērniem un pusaudžiem" gaida vērtīgs uzziņu materiāls par diviem lieliem kontinentiem, atbilde uz bērnus interesējošu jautājumu, misijas stāsts par meitenīti, kuru nemīlēja cilvēki, bet ļoti mīlēja Dievs, un, protams, konkurss!

Paldies Dievam, ka Viņš mīl ikvienu no mums. Arī tad, kad Viņš klusē. Arī tad, kad mūsu dzīvē iestājas kāda īpaši tumša nakts. Vienmēr. Jo Viņš ir nomiris un augšāmcēlies arī par Tevi, mīļo lasītāj! Viņš to būtu darījis arī tad, ja Tu būtu vienīgais, kam nepieciešama Viņa glābjošā roka. Paldies Dievam! Lai Viņa mīlestības siltums un Viņa svētību gaisma apklāj ikvienu no jums!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Ir stāsti, kas mūs aizkustina līdz sirds dziļumiem. Pirms dažiem gadiem Zviedrijā kāda māte, Emma Šolsa, naktī pamodās, jo viņas mājā bija izcēlies ugunsgrēks. Bez vilcināšanās viņa atkal un atkal bezbailīgi skrēja tieši iekšā liesmās. Viņa iznesa vienu bērnu, tad otru, tad vēl un vēl. Pārvarot nespēku un sāpes, viņa atgriezās vēlreiz, lai glābtu savu jaunāko bērnu. Viņas ķermenis smagi apdega, bet visi viņas seši bērni tika izglābti. Uz viņas rokām un ķermeņa palika rētas – nevis kā vājuma zīme, bet kā glābšanas cena. Rētas, kas klusībā stāsta par upuri, kāds tika nests savu bērnu dzīvības dēļ. Domājot par šāda veida uzupurēšanos un rētām, mūsu garīgais skatiens tiek pacelts augstāk – uz Kristus rētām.

Mātes rētas izglāba bērnus no liesmām. Kristus rētas izglābj cilvēci no mūžīgas pazušanas.

Apustulis Pāvils raksta: "Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība." (1. Korintiešiem 15:14) Kristus nāve un augšāmcelšanās ir Dieva mīlestības manifestācija. Tā ir Debesu Tēva sirds, kas, redzot Savus bērnus grēka liesmās, nespēj palikt malā. Jēzus nepalika drošībā. Viņš pameta krāšņo Debesu troni. Viņš nāca mūsu pasaulē. Viņš stājās mūsu vietā. Viņš uzņēmās mūsu vainu. Kā saka Svētie Raksti: "Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem." (Jāņa 15:13)

Pestīšanas noslēpums atklājas tajā, ka Kristus, būdams Dievs, pazemojās, kļuva par cilvēku un bija paklausīgs līdz nāvei – līdz pat krusta nāvei. Tas bija Dieva apzināts lēmums – glābt Savus bērnus (Filipiešiem 2:5–8).

Elena Vaita raksta: **"Kristus krusts būs atpestīto izziņas un līksmības avots visā mūžībā."** (*Lielā cīņa*, 457. lpp.) Krusts atklāj ne tikai grēka nopietnību, bet arī Dieva mīlestības nepārvaramo spēku.

Tomēr stāsts nebeidzas ar krustu. Tas turpinās ar tukšo kapu un augšāmcelto Jēzu Kristu. Kristus augšāmcelšanās pasludina, ka neuzvar grēks. Gala vārds un uzvara nepieder nāvei un kapam. Neuzvar tumsas spēki. Bet uzvar Dieva mīlestība!

Ko tas nozīmē mums šodien? Tas nozīmē, ka mēs neesam atstāti savos grēkos. Tas nozīmē, ka arī mūsu dzīves "ugunsgrēkos" ir cerība. Tas nozīmē, ka mēs esam glābti, pateicoties Pestītājam. Jēzus Kristus ne tikai mira par mums – Viņš ir augšāmcēlies un mūžam dzīvs! Un tāpēc arī mēs varam dzīvot!

Lai mūsu pārdomas katru dienu ir vērstas uz Viņu – uz krustā sisto un augšāmcelto Kungu Jēzu Kristu, kurš ir mūsu ticības iesācējs un piepildītājs! Viņā ir mūsu cerība, spēks un glābšana!

Vēlot Dieva svētības,

Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

Sabatskolas Sabats Rīgas 1. draudzē

Dianoigo – atvērt burku ar “paukšķi”

28. marta Sabats Rīgas 1. draudzē bija īpaši svētki – gan Sabats kā Dieva īpašā diena, gan arī Sabats, kurš veltīts tieši draudzes sirdij – sabatskolai.

Šādu notikumu draudzē piedzīvojām jau otro reizi un guvām caur to lielas svētības. Šāda īpaša sabata iecere radās mūsu draudzes Sabatskolas nodaļai, un svētku dievkalpojums pilnīgi noteikti bija izdevies vislabākajā veidā.

Dievkalpojumu iesākām, protams, ar sabatskolu. Tā kā šoreiz draudzē bija pulcējies lielāks skaits apmeklētāju, jau iepriekš tika paredzētas papildu grupas un papildu skolotāji. Kā ierasts, notika arī sabatskolas tiešraides diskusija. Visās klasītēs pārrunājām ceturkšņa noslēdzošo tēmu “Pastāvēt Dieva gribā” un nonācām pie secinājuma, ka to varam, ejot misijā, pastāvot vienotībā, lūgšanās un rūpīgā Dieva Vārda izpētē.

Tieši uz Dieva Vārda izpēti – vienu no sabatskolas mērķiem – tika likts galvenais akcents šajā Sabatskolas sabatā. Uzrunu, kura jau sniedza galveno visas turpmākās dienas ievirzi, teica mīļš un gaidīts viesis – Madonas un Ērgļu draudzes mācītājs Dāvis Trubeckojs. Viņa aizrautība un dedzība par Dieva Vārdu, domāju, neatstāja vienaldzīgu nevienu klātesošo. Uzruna ar grieķisko nosaukumu “Dianoigo” (kas nozīmē ‘pilnībā, līdz galam atvērt’) aicināja pētīt Dieva Vārdu ar prieku un iedziļināšanos, rūpīgi aplūkojot Bībeli visā tās kopainā un ļaujot tai

skaidrot pašai sevi. Uzrunas centrālā rakstvieta bija Lūkas evaņģēlija 24. nodaļa, sākot no 13. panta – notikums ceļā uz Emavu.

Pēc dievkalpojuma un pusdienām pulcējāmies Lielajā zālē uz semināru "Līdz ar sapratni nāk interese". Seminārā klātesošajiem bija sagatavotas tēmas:

• kā pētīt Bībeli, lai būtu saprotami;

• vienkārši izpētes principi;

• vēl vienkāršāki izpētes instrumenti;

• svarīgākais elements, lasot Dieva Vārdu.

Pašā sākumā saņēmām darba lapas, kuras palīdzēja ne tikai klausīties, bet arī dzirdēto uzreiz izmēģināt praksē, darbojoties gan katram individuāli, gan mazās grupiņās.

Kopīgi apguvām to, kā Bībeli lasīt patiešām uzmanīgi, iedziļinoties tekstā (piemēram, noskaidrojot nesaprotamo vārdu, jēdzienu, mērvienību nozīmi, kas atver mums tekstu jaunā, dzīvā gaismā, palīdzot to labāk saprast) un arī kontekstā (meklējot skaidrojumu visā lielajā Bībeles stāstā, tajā skaitā paralēlajās rakstvietās). Visi kopā aplūkojām atsevišķus Bībeles fragmentus, un tas šķita īpaši interesanti, jo, analizējot viena un tā paša notikuma aprakstu paralēli vairākos evaņģēlijos, gan pats notikums, gan viss skaistais un pilnīgais Svēto Rakstu audekls atklājās pavisam citās krāsās, palīdzot pamanīt arī to, kas citkārt varētu paslīdēt garām.

Varējām vairāk uzzināt par Stronga numuriem un vērtīgo Bībeles pētīšanas rīku *MyBible* (*Bible study App*), kuru ir iespējams par brīvu lejupielādēt un izmantot gan dažādu tulkojumu, gan paralēlo rakstvietu salīdzināšanai.

Nudien – Bībelē nav neviena lieka vārda un nozīme ir it visam, kas tajā rakstīts, tāpēc būsim sirsnīgi, uzcītīgi un nodevušies Vārda pētnieki! Lai Svētais Gars mūs vada arvien vairāk un vairāk baudīt no Debesu sniegtajām bagātību krātuvēm! Tas ir vajadzīgs gan mums pašiem, lai pieaugtu Kristū, gan, jo īpaši, lai mēs varētu liecināt un nest Labo Vēsti cilvēkiem apkārtējā sabiedrībā – gan mūsu tuvākajā lokā, gan ikvienam, kuru Dievs ļaus sastapt ikdienas gaitās!

Atsauksmes no semināra dalībniekiem

"Ļoti iedvesmojoša Sabata diena – diena ar lielo burtu! Stāstā par diviem vīriem ceļā uz Emavu kopā ar Jēzu ļoti iedvesmojošs ir brīdis, kad mācekļu saprašana, kā to ļoti labi salīdzināja mācītājs, atlec vaļā kā burka – ar "paukšķi" – un kad tiem kļūst skaidrs un saprotams Jēzus sacītais ceļā. Tiklīdz ceļabiedrā tie atpazīst Jēzu, prāts un saprašana "ar paukšķi ir vaļā". Jā, labi tam, kam Jēzus par ceļabiedru! To var salīdzināt ar cilvēka dzīves ceļu, kuru ejot, laimīgi ir tie brīžī, kad Dievs īstajā brīdī atver īsto saprašanu.

Vārdi "Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums Rakstus izskaidrodams?" bija svētrunas pamatā. Varu teikt, ka sajutos līdzīgi šajā dievkalpojumā. Un kurš gan nekāro šo sirds iedegšanos, lasot Dieva Vārdu, kad kāda Rakstu vieta Vārdā, šķiet, iemirdzas ar jaunu gaismu tieši tev?!

Vērtīga darbošanās un daudz noderīgas informācijas bija arī otrajā dienas daļā. Paldies Debestēvam par uzrunājumu, iedvesmu un iespēju būt kopā! Vērtīga, garšīga, draudzīga un uzrunājoša Sabata diena!"

(*Ingrīda Markusa no Rīgas 1. draudzes*)

*

"28. marta Sabatā piedzīvoju labi novadītu sabatskolas stundu nelielā vidzemnieku grupiņā. Gandrīz tādā pašā sastāvā baudījām pusdienas un turpinājām no rīta iesāktās diskusijas. Pēcpusdienas programma bija ļoti vērtīga! Es nezināju par tādiem Bībeles padziļinātas pētīšanas rīkiem. Es noteikti izmantošu šo pieredzi turpmāk."

(*Ansis Avišāns no Smiltenes draudzes*)

*

"Mēs ar Jāni sakām lielu paldies par iespēju piedalīties Sabatskolas sabatā, tas bija ļoti vērtīgs un iedvesmojošs seminārs! Viss tika izskaidrots viegli saprotamā valodā un ar labiem, praktiskiem piemēriem. Bija ļoti noderīgi uzzināt, kā padarīt Bībeles lasīšanu aizraujošāku un dziļāku. Īpaši patika vienkāršie izpētes principi un ieteiktie rīki, kas palīdz saprast atsevišķus vārdus un to sākotnējo, oriģinālo nozīmi, kāda bija paredzēta, rakstot Bībeli. Tas dod daudz dziļāku izpratni par pantu nozīmi kopumā.

Vēlreiz liels paldies par ieguldīto darbu, noteikti iegūtās atziņas izmantosim arī turpmāk savās personīgajās Bībeles studijās!"

(*Viola un Jānis Kaimiņi no Cēsu draudzes*)

*

"Es pateicos Dievam par šogad piedzīvoto Sabatskolas Sabatu, īpaši semināru! Tajā uzzināju, kā arī tas atgādināja par vairākiem Bībeles pētīšanas principiem, piem., palielināmā stikla principu. Semināra laikā bija arī interesanti uzdevumi darba lapās, kas palīdzēja praktiski izmantot ieteikumus un rīkus. Pasākums noteikti iedvesmoja mani vēl vairāk un dziļāk pētīt Svētos Rakstus."

(*Anna Tīna Avišāne no Smiltenes draudzes*)

*

"Mums ar vīru sabatskola ir ļoti tuva. Uzzinot par paredzēto sanāksmi un Dāvi Trubeckoju kā runātāju, uzreiz pieteicāmies. Viņam Dievs devis daudz talantu – spriganumu, kūsājošu enerģiju, kā arī lieliskas organizatora un aizrautīgas runas prasmes. Jebkuru tēmu, ko viņš izklāsta, var klausīties ar baudu.

Dāvim no jauna izdevās "atdzīvināt" sabatskolu, uzsverot sapratnes nepieciešamību, lai nezustu interese par Bībeli pašiem skolotājiem. Dieva Vārdam ir spēks atstāt iespaidu tikai tad, ja paši to vēlamies.

Prieks arī par jaunu digitālo rīku telefonā Bībeles izpētei! Man kā valodu pasniedzējai šķiet ļoti noderīgi atvērt vienu un to pašu tekstu vairākās valodās uzreiz.

No sirds kopā ar vīru pateicamies Dievam, organizatoriem un Dāvim par vērtīgajiem mirkļiem! Lai mums visiem jaudīgas un aizraujošas sabatskolas nodarbības!"

(*Vija Mežīte no Valkas draudzes*)

Sagatavoja Anitra Roze un Mārīte Lipska

ATSKATS

TIKŠANĀS PAR JAUNU GRUPU UN DRAUDŽU DĒSTĪŠANU

22. martā Rīgā notika pirmā tikšanās par jaunu grupu un draudžu dēstīšanu tiem, kas ir ieinteresēti darboties šajā jomā. Tikšanās notika augšistabā – mansardā, un tajā piedalījās 25 cilvēki (un 1 suns) no dažādām Latvijas vietām, draudzēm, paaudzēm un interešu grupām.

Iesākām kopābūšanu ar mācītāja Mika Možeiko vadīto svētbrīdi, kurā caur Bībeles lappusēm atcerējāmies gan par misijas darba lielajiem izaicinājumiem, gan iedrošinājumiem. Tad pienāca viens ļoti aizraujošs un gaidīts brīdis – kaut kas tik vienkāršs kā iepazīšanās. Tomēr, kad telpa ir pilna tik dažādiem cilvēkiem, tad ir bezgala interesanti uzzināt, kas katru šeit atvedis, par ko katram deg sirds.

Iepazīties, sarunāties un likt galvas kopā turpinājām visas dienas garumā, pa vidu tam visam mācoties par draudžu dēstīšanas dažādiem modeļiem, posmiem, resursiem, garīgo dāvanu izmantojumu, komandas veidošanu un *koučingu*. Domājām – kāpēc vajadzīgas draudzes, kas ir draudze. Man šķita, ka augšistabā sanākušajiem cilvēkiem no dažādajām vietām un kontekstiem Dievs savā veidā devis vienu valodu – līdzīgas domas, kas apstiprina un iedrošina cita citu.

Pa vidu visam baudījām gardas maltītes un dienu noslēdzām ar kopīgu lūgšanu brīdi. Liels paldies mācītājam Tālivaldim Vilnim, ka varēja šo dienu pavadīt kopā ar mums, piedalīties ideju apmaiņā ar savu pieredzi un iedrošinājuma garu!

Lūk, daži no nākamajiem soļiem, ko dalībnieki sev izvirzīja:

- apciemot dažus iepazītos cilvēkus;
- veidot kodolkomandu;
- organizēt lūgšanu aizmuguri;
- lūgt pēc nodošanās gara un izvērtēt savas iespējas;
- uzrunāt savu draudzi par mātes draudzes lomu;
- lūgt Dievam svētīt ar bezbailību.

Nākamā tikšanās reize ieplānota 30. maijā – gan tiem, kas jau piedalījās šajā reizē un vēlas turpināt, gan tiem, kas grib pievienoties pirmoreiz. Temats: *Kodolkomanda*.

Šīs tikšanās primāri ir vieta, kur iepazīt un stiprināt citam citu misijas centienos, vienlaikus katrreiz iemācoties ko jaunu caur teoriju un praktisku darbošanos.

Inga Šļakota, LDS Jaunu grupu un draudžu dibināšanas koordinatore

Vai sievām vienmēr būtu jāklausa saviem vīriem?

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes
un Jelgavas draudzes mācītājs

"Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā tam Kungam." (Ef. 5:22)

Daži vīri uzskata, ka šis esot "11. bauslis". Tie pastāvīgi savām sievām atgādina, ka ir saimnieki mājās un noteicēji ģimenē. Tomēr tie nepievērš uzmanību svarīgajam paklausības papildinājumam, ko Pāvils te pievieno: "kā Tam Kungam". Bībelē nekur nav mācīts, ka sievai jāpakļaujas visām sava vīra kaprīzēm un iegribām. Pāvila doma ir vienkārša, ka sieva **vispirms** ir uzticīga Kungam un **pēc tam** savam vīram. Sievas individualitāte nekur neizzūd.

Arhaiskās sabiedrībās sieviete ir tikai mājas kalpone, nedaudz vērtīgāka par mājdzīvnieku. Attieksme pret viņu, par nožēlu, šajās sabiedrībās ir atbilstoša. Savukārt Kristus mīlestība uz Savu draudzi, atdodot Sevi par to, parāda, kā vīriem būtu jāmīl sava sieva (Ef. 5:25). Viņi būs uzticīgi, neskatoties uz cenu. Tie pieņems lēmumus, kas ir viņu abu interesēs. Šāda mīlestība palīdz izpildīt Ef. 5:22 rakstīto.

Veselīgu kristiešu laulību raksturo abpusēja lēmumu pieņemšana. Dažreiz, pieņemot nopietnus lēmumus, kas skar visu ģimeni, ir piemēroti iesaistīt arī bērnus, bet vecāki nekad nedrīkst strīdēties viņu priekšā. Bērni nedrīkst redzēt savu vecāku domstarpības. Ja vīrs un sieva nespēj vienoties, tad bibliskais ceļš uz mieru ir sievai piekrist vīra lēmumam, ja vien tas nav pretrunā Dieva Vārdam, personiskajai drošībai un visas ģimenes labklājībai. Tomēr, jo vairāk vīrs un sieva strādā kopā kā viena komanda, jo laimīgāka būs viņu laulība.

Šis ir ārkārtīgi svarīgs nosacījums: "[..] esiet **paklausīgi cits citam** Kristus bijībā." (Ef. 5:21) Tikai pēc šādas paklausības nāk vārdi: "Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā tam Kungam." (Ef 5:22) **Šī ir ļoti svarīga secība!** Abiem minētajiem pantiem patiesībā bija jābūt iekļautiem vienā pantā. Tie nav atdalāmi viens no otra! Sievām ir vieglāk izpildīt Ef. 5:22, ja iepriekš ir īstenots Ef. 5:21.

Atsevišķi vīri apgalvo kaut ko par "sēdēšanu zem tupeles", ja tiks ievērota šāda kārtība. Tie principiāli neuzklausa savu sievu padomus, jo tas, lūk, esot zem viņu "cieņas". Tomēr tā ir paša šī vīrieša radīta situācija, kad sievai nākas pieņemt ģimenei svarīgus lēmumus vienai pašai, jo vīram, lūk, nav saprātīga viedokļa. Ja sievai ir labāks padoms nekā vīram, tad gudrs vīrietis izvēlēsies sievas doto padomu, nevis stūrgalvīgi paliks pie sava, acīmredzami *brāķīgā*, priekšlikuma. Tāpat arī gudra sieva spēs atteikties no savas idejas, ja saredzēs, ka viņas vīra padoms ir labāks.

Kristīgām sievām nav grūtību paklausīt Tam Kungam, jo viņas Tam uzticas un ir drošas par Viņa apsolījumiem. Savukārt, kā jau pie cilvēcīgām būtnēm, starp vīriešiem un sievietēm mēdz rasties domstarpības atšķirīgu viedokļu vai uztveres dēļ. Paklausība otram (Ef. 5:21) un savstarpēja cieņa ir svarīga ģimenes labklājībai.

Apustulis Pāvils piedāvā vēl ko radikālāku, nekā tikai sievām būt paklausīgām saviem vīriem: "Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā." (Ef. 5:25) Vīriem ir jāpazīst Kristus, lai spētu mīlēt (*agapao*) savas sievas tā, kā šeit apustulis tos aicina. Un pāri visam vēl šis: "Sekojiet Dievam kā Viņa mīļie bērni [..]" (Ef. 5:1)

Alberts Trucis,
Talsu draudzes un Ventspils draudzes mācītājs

Tevi VAR glābt!

Draugs, aicinu Tevi iejusties unikālā stāstā un atrast savu unikālo iespēju tieši tagad!

"Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. [..] Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs!" (1. Mozus 1:1, 31) Visi eņģeļi kopā gavilēja priekā par tik skaisti radīto pasauli (sk. Ījaba 38:7).

Debesīs bija kāds īpašs Dieva radīts eņģelis. Visskaistākais un visgudrākais no visiem. Kā saka pravieša Ecēhiēla 28. nodaļa: "[..] tu, pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu [..]. Tu biji svaidīts ķerubs, kas sargā, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū". (12.–14. pants)

Degošie akmeņi droši vien bija kādi eņģeļi. Varenskaists apraksts! Bet... diemžēl tieši šī eņģeļa sirdī, kurš bija vistuvāk Dievam – apsedza Viņu, kā ir rakstīts, un zināja visu par Dieva mīlestību –, radās kāds noziegums.

"Tavas plašās **tirdzniecības dēļ** tava sirds pildījās ar netaisnību." (Turpat, 16. pants)

Perfektajās Debesīs pirmo reizi mūžībā ir radusies problēma!!! Pilnīgā prieka, miera un mīlestības vietā ir atklājies noziegums! Kas tā bija par tirgošanos, ar ko sāka nodarboties šis visskaistākais un gudrākais eņģelis? *Tirgošanās* – šī ebreju valodas vārda sakne ir tāda pati kā vārdam *baumošana*. Varbūt šis eņģelis, ko Bībele nosauc par *Spožo zvaigzni* (jeb Luciferu), sāka "tirgoties" jeb baumot par Dieva raksturu? *Viņš nemaz nav tik mīlošs, kā visiem šķiet; Viņš patiesībā liek mums dzīvot pēc Saviem likumiem, lai iegūtu Sev labumus un visu slavu; tā Viņš mūs ierobežo!* Eņģeļiem, uzrunādams tos pa vienam, viņš čukstēja: *Es vispār varētu uzcelt labāku valstību! Es varētu būt labāks dievs – bez liekiem ierobežojumiem un ar pilnīgu brīvību.*

Kāpēc es tā saku? Pravieša Jesajas grāmatā atklātais man par to liek domāt – "Kā tu esi kritis no debesīm, **tu spožā zvaigzne**, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locīji! Tu gan **domāji savā prātā: es** kāpšu debesīs un **uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm**, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, **es būšu kā pats Visuaugstākais**!" (Jesajas 14:12)

Lucifers iedomājās, ka pats varētu būt dievs, tāpēc sāka nepatiesi aprunāt mīlošo Dievu un tā kļuva par sātanu jeb – tulkojumā – pretinieku.

Problēma ir ļoti nopietna! Jūs droši vien to spējat iztēloties – ir kāds lielisks prezidents, bet tad viņa labā roka sāk nomelnot viņu visu iedzīvotāju acīs. Kā lai Dievs risina šo lietu? Varbūt Dievs nerisina? Nē, **Dievs nekad neatstāj problēmas nerisinātas**.

Bībelē, Jāņa atklāsmes grāmatā, 12. nodaļas 7. pantā rakstīts: "**Izcēlās karš** Debesīs, Miķelis [kas ir vēl viens vārds Jēzum] ar Saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi [kas pravietojumu valodā simbolizē sātanu]."

Sākās karš Debesīs. Varbūt ne obligāti fizisks karš, jo oriģinālvalodā šeit lietots vārds *polemos*, no kā radies vārds "polemika", kas liek domāt, ka tas bija vārdu karš. Jēzus gāja un runāja ar Luciferu, brīdinot par ĻOTI slideno taku, uz kuras viņš ir uzkāpis, un aicinot nožēlot un atgriezties. Bet: "Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas Debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi."

Lucifers atteicās nožēlot un atgriezties Dieva mīlestībā. Ko nu? **Nekas vairs nevar viņu glābt, jo viņš jau pilnībā, tik labi kā neviens cits, ir iepazinis Dieva mīlestību un tomēr nesaprotama iemesla dēļ no tās atteicies. Vai lai tagad Dievs iznīcina Luciferu** par to, ka viņš ir Dievu apmelojis? Nē! Debesu būtnēm šai brīdī vēl nebija skaidrs, ka grēka alga jeb rezultāts ir nāve. Tāpēc Dievs sātanu vēl neiznīcināja, bet deva laiku grēkam atklāt savu dabu un nopelnu.

> "Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. [..] Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs!" (1. Mozus 1:1, 31)

Dievs izraidīja sātanu no Debesīm kopā ar vienu trešo daļu eņģeļu, kuri bija atsaukušies sātana meliem (sk. Atklāsmes 12:4).

Sātans izraudzījās Dieva radīto, skaisto planētu Zemi, kurā mājoja cilvēki – radīti pēc paša Dieva līdzības. Viņš atnāca uz Ēdenes dārzu, iemājojis skaistajā Dieva radītajā čūskā, un, atkal izmantojot to pašu metodi – baumojot par Dieva mīlošo raksturu –, mēģināja pakļaut cilvēkus sev. Vai viņam tas izdevās? Jā! Viņš pievīla Ievu, kurai sekoja arī Ādams, un panāca, lai cilvēki notic, ka Dievs ir savtīgs melis un ierobežo viņus, neļaujot ēst no laba un ļauna atzīšanas koka.

Pirms turpinu stāstu, ļaujiet man jautāt: vai katrs no mums nav piedzīvojis ko līdzīgu? Kaut kas šajā pasaulē liek mums apšaubīt Dieva mīlestību. Kāpēc cilvēki ir tik atturīgi ticēt labam Dievam? Uz Dievu tiek novelts tik daudz slikta! Tas ir tāpēc, ka šīs baumas kāds mērķtiecīgi turpina izplatīt.

Viss kļūst tikai sliktāk

Turpināsim stāstu! Tagad arī šai planētā dzīvojošā cilvēce ir pakļauta ļaunuma jeb grēka varai. Sātans uzdodas par šīs pasaules valdnieku.

Dievs gan cilvēci uzreiz neatmet. Kāpēc? Jo saprot, ka cilvēki **ir viltīgā sātana pievilti un viņus vēl VAR izglābt, ja vien viņi pilnīgāk ieraudzīs Dieva mīlestību**.

Kā Dievs visspēcīgāk varētu atklāt Savu mīlestību? Pārfrāzējot 1. Mozus 3:15, – Dievs dod norādi, ka sūtīs Savu paša Dēlu, dzimušu no sievas, kurš, metaforiski izsakoties, satrieks sātanu, pats saņemot tā nāvīgo kodienu.

Cilvēces vēsture turpināja savu gaitu, bet arvien vairāk likās, ka sātana ļaunums uz Zemes turpina triumfēt. Īpaši tas izpaudās tad, kad pēc 4000 gadiem Dieva Dēls tiešām atnāca uz šo zemi, piedzimstot kā bērniņš Jēzus.

Kāda tad bija Viņa dzīve?

- Kad Viņš bija bērns, viņu gribēja nogalināt pārvaldnieks Hērods, tāpēc viņa vecāki bija spiest bēguļot.
- 30 gadu vecumā Jēzus sāka Savu atklāto kalpošanu, kas diemžēl turpinājās tikai 3,5 gadus. Šo gadu laikā Viņš nevienu nenokristīja.
- Kaut arī ik pa laikam Viņam radās tūkstošiem sekotāju, bet, kad Viņš izteica nopietnākus vārdus (kā varam lasīt, piemēram, evaņģēlijā, ko pierakstījis apustulis Jānis, 6. nodaļā, 66. pantā), "daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi".
- Savukārt jūdu Rakstu mācītāji pastāvīgi mēģināja panākt, lai Jēzus tiktu nogalināts.
- Visbeidzot pienāca Debesu noteiktais laiks vistumšākajiem mirkļiem, kuru dēļ Jēzus bija nācis uz šo pasauli, kļūstot par cilvēku. Tas bija mūsu ēras 31. gads, agrs pavasaris, nakts no ceturtdienas uz piektdienu pirms nozīmīgajiem Pashā svētkiem. Jēzus kopā ar divpadsmit apustuļiem devās uz dārzu, ko sauc Ģetzemane. Viņš aicināja līdzi trīs tuvākos draugus un (kā tālāk teikts Mateja evaņģēlijā 26:37) "sāka skumt un baiļoties". Tad Viņš saka tiem: "Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei [..]" (Mateja 26:38) Jēzus aicina draugus palikt lūgšanās par Viņu, kamēr pats paiet gabaliņu tālāk, lai viens pats cīnītos ar Dievu tik smagi, ka pat asins sviedri sāk pilēt no Viņa sejas. Nevarēdams viens pats izturēt, Viņš nāk atpakaļ pie draugiem, bet viņi tajā visā ir aizsnaudušies.
- Pēc smagajām cīņām Jēzus iziet no dārza, un Viņam pretī nāk bruņotu ļaužu pūlis, kas Viņu sagūsta.
- Divpadsmit apustuļi aizbēg, un Viņš paliek pilnīgi viens pret saniknotu pūli.
- Viņu ved pie priesteriem, uz sapulcēm, pie valdniekiem, septiņas reizes tiesājot tajā agrajā rītā.
- Drosmīgais māceklis Pēteris tagad no tāluma vēro un trīs reizes liedzas, ka pazīst To, kuru tur tiesā un izsmej.

> "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība, un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm. (Atklāsmes 12:10)

- Jēzu apspļauda, sit sejā, ar pātagām, izmēda, izģērbj kailu un visbeidzot, pēc saniknotā pūļa saucieniem, sit krustā.
- Tur, karājoties pie krusta (neturpināšu šo šausmīgo aprakstu, bet noslēgšu ar vienu, manuprāt, visdrausmīgāko faktu), Jēzus izsaucas: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" Jēzu ir apņēmusi tik dziļa tumsa, ka pirmo reizi dzīvē Viņš jūtas atstumts no Debesīm, no Sava Tēva.

Glābšanas plāns – izgāzies vai piepildīts?

Sātana mērķis ir piepildījies – pats Dieva Dēls ir nogalināts!

Nevar būt!

Jāņa 19:30 ir minēti vēl paši pēdējie vārdi, pirms Jēzus nomirst pie krusta: "Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: "Viss piepildīts!" Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam."

Viss piepildīts! Ko? Kas tas? Viss piepildīts? Kas piepildīts? Dieva plāns piepildīts? Vai tāds varēja būt Dieva plāns?

Debesu pulki, to dzirdot, gavilē līdzi. Jo Debesīs izskan tas, kas rakstīts Atklāsmes 12:10: "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība, un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm."

Ko? Vai tad sātans neuzvarēja? Nē, draugi! Sātans ir gāzts, viņam ir sadragāta galva, kamēr Cilvēka Dēls ir dabūjis nāvīgu kodienu papēdī. **Krustā ir izcīnīta uzvara! Visbeidzot skaidri ir atklājies sātana raksturs. Visbeidzot skaidri ir atklājies Dieva raksturs!**

Jēzus pierādīja, ka Dievs IR mīlestība! Kur mēs pasaules vēsturē redzējām ciešanas, vilšanos, zaudējumus, tieši tur Dievs un Jēzus atklāja, cik Viņš ir lēnprātīgs,

> “Jēzus krusta nāve un augšāmcelšana ir mums dāvinājusi spēku dzīvot atjaunotu dzīvi, atkal mīlēt tā, kā Dievs mūs ir mīlējis. Tas ir Dieva spēks! Krusta spēks!

pazemīgs, piedodošs un pacietīgs ar grēciniekiem, dodot pilnīgu izvēles brīvību. Kur sātans bija baumojis, ka Dievs meklē Savas intereses un ir savtīgs, Jēzus pierādīja, ka Viņš Savu radījumu mūžīgo dzīvību vērtē augstāk pat par Savu paša dzīvību. Jo tik ļoti Dievs pasauli ir mīlējis!

Šī nav vienīgā uzvara, ko sagādāja krusts. Līdzdalīšu to, kas teikts Galatiešiem 3:13: “Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu [..]” Taisnība pieprasa, lai to, kurš grēko, piemeklē sods – mūžīga nāve un pazušana. Bet Jēzus, **Dievs Dēls, šo sodu samaksāja mūsu vietā, lai mēs, ticībā to pieņemot, būtu brīvi no neatmaksājamā parāda. Mums ir sagādāta mūžīgā dzīvība!** Mēs atkal esam pieņemti Debesu ģimenē!

Te nebeidzas Jēzus uzvara. Vai zināji? Viņš nepalika kapā mūžīgi! Jēzus vairs nav miris! Viņš ir dzīvs, jo trešajā dienā augšāmcēlās, pierādot Savu spēku pār nāvi.

Ar tādu pašu augšāmcelšanas spēku viņš darbojas pie katra ticīgā. Krusta nāve un augšāmcelšana ir mums **dāvinājusi spēku dzīvot atjaunotu dzīvi, atkal mīlēt tā, kā Dievs mūs ir mīlējis.** Tas ir Dieva spēks! Krusta spēks!

Mani VAR glābt!

Pēc 12. klases beigšanas Dievs jau skaidri bija man atklājis, ka vēlas aicināt mani par mācītāju. Bet es baidījos. Manī bija šaubas. Vai tiešām tas man būtu labākais? Vai tiešām Dievam ir labākie nodomi man? Redziet, arī mans priekšstats par Dievu bija aptumšots ar domām, ka vienreiz Viņš dara labāko, bet citu reizi ne. Tāpēc es nebiju gatavs paļauties un mierīgi Viņam uzticēties. Es tā baidījos no šī Viņa aicinājuma, ka pat aizmirsu to. Pēc diviem gadiem, pēc skaistiem atklājumiem par Dieva raksturu caur Bībeles studijām Viņš beidzot mani uzrunāja vēlreiz, un nu es biju gatavs uzticēties un atsaucos Viņam.

Draugs, **Dieva rakstura iepazīšana Jēzū Tevi var glābt**, lai arī kādā situācijā Tu būtu! **Karš starp Kristu un sātanu ir izcīnīts. Uzvarētājs ir pasludināts. Tagad cīņa turpinās tikai katra cilvēka dzīvē** vai, konkrētāk sakot, prātā. Tā turpināsies, līdz Jēzus, jau pavisam drīz, otrreiz nāks uz šo zemi, nu jau kā visuma Ķēniņš.

Kuram Tu piederēsi – Kristum, uzvarētāja pusei, vai sātanam, sakautā ienaidnieka pusei? Jautājums šķiet visai muļķīgs, vai ne? Kurš gan izvēlētos zaudētāja, sātana, Dieva ienaidnieka pusi? Bet diemžēl lielākā daļa šīs pasaules iedzīvotāju un arī latvieši to izvēlas. Jo kas tad parāda mūsu izvēli, kam mēs piederam? Mazās izvēles mūsu ikdienas dzīvē! Vienīgais, **kas patiesi var mūs glābt** no mūsu nepareizajām izvēlēm, **ir Dieva rakstura iepazīšana Jēzū**!

Ko tagad?

Varbūt Tu šodien vēl neesi pieņēmis šo Jēzus lielo piedošanas dāvanu, vēl neesi pieņēmis Viņu par savas dzīves Vadoni un nostājies Viņa pusē. Varbūt Tu reiz pieņēmi šo izvēli, taču tad ļāvies čūskas meliem par Dieva raksturu un atsaucies grēkam, bet nu gribi atkal no jauna pieņemt Jēzus krusta uzvaru un iepazīt Viņa patieso raksturu no jauna.

Vai vēlies labāk iepazīt Dieva mīlestību, kura Tevi var glābt? Tad atzīmē atbilstošo!

Es vēlos:

- pieņemt Jēzus krusta samaksu par maniem grēkiem;
- lai kāds aizlūdz par mani;
- veltīt laiku sarunai ar Dievu katru dienu;
- katru dienu lasīt Dieva Vārdu.

Ticu, ka Kungs Tev dos gudrību un vadīs saņemt atbalstu no citiem izglābtajiem!

Slava Dievam par glābšanas iespēju!

Jaunas, pavasarīgas kartītes ar iepriecinājumu no Dieva Vārda! Izdevniecības "Patmos" veikalā Rīgā, Baznīcas ielā 12a!

Uzcītīgu pūļu atalgojums

"Ja kāda darbs paliek, [..] tas dabūs algu." (1. Kor. 3:14) Krāšņs būs dāvinātais atalgojums, kad uzticīgie strādnieki sapulcēsies ap Dieva un Jēra troni!

Jānis savā mirstīgajā stāvoklī, uzlūkojot Dieva godību, pakrita kā nāves skarts, Viņš nebija spējīgs panest šo skatu. Taču, kad Dieva bērni būs ietērpti nemirstībā, tie Viņu redzēs, "kāds Viņš ir" (1. Jņ. 3:2). Tie stāvēs troņa priekšā, Mīļotā pieņemti. Visi viņu grēki ir izdzēsti, visi viņu pārkāpumi atņemti. Tagad tie spēj skatīt Dieva troņa neaptumšoto godību. Tie ir bijuši Kristus līdzdalībnieki Viņa ciešanās, tie ir bijuši Viņa līdzstrādnieki pestīšanas plānā, un tie ir viņa prieka līdzdalībnieki, redzot izglābtās dvēseles Dieva valstībā slavējam Dievu visā mūžībā.

Mans brāli, mana māsa, es jūs ļoti lūdzu sagatavoties uz Kristus nākšanu debess padebešos! Ik dienas izdzeniet no savas sirds mīlestību uz pasauli. Piedzīvojumos uzziniet, ko nozīmē sadraudzība ar Kristu. Sagatavojieties uz tiesu, lai, kad nāks Kristus, par ko ļoti priecāsies visi, kas tic, jūs varētu būt starp tiem, kas Viņu satiks mierā. Tai dienā izglābtie mirdzēs Tēva un Dēla godībā. Eņģeļi, aizskarot zelta kokles, apsveiks Ķēniņu un Viņa uzvaras trofejas – tos, kas mazgāti un balināti Jēra asinīs. Atskanēs gaviļu dziesma, piepildot visas Debesis. Kristus ir uzvarējis. Viņš ieiet Debesu pagalmos, Savu izglābto pavadīts, kas liecina, ka Viņa ciešanas un upuris nav bijis veltīgs.

Mūsu Kunga augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs ir drošs pierādījums Dieva svēto uzvarai pār nāvi un kapu un ķīla, ka Debesis ir atvērtas tiem, kas mazgā savas rakstura drēbes un tās balina Jēra asinīs. Jēzus uzkāpa pie Tēva kā cilvēces pārstāvis, un Dievs atvedīs tos, kas atstaro Viņa līdzību, lai tie skatītu Viņa godību un kļūtu šīs godības līdzdalībnieki.

Tur ir mājas zemes svētceļniekiem. Tur ir drēbes taisnajiem līdz ar godības kroņiem un uzvaras palmām. Viss, kas Dieva vadībā mūs mulsinājis, nākošajā pasaulē kļūs skaidrs. Apstākļi, kas bija grūti saprotami, tad atradīs izskaidrojumu. Mūsu priekšā atvērsies žēlastības noslēpumi. Kur mūsu ierobežotais prāts redzēja vienīgi sajukumu un lauztus solījumus, ieraudzīsim vispilnīgāko un skaistāko saskaņu. Mēs zināsim, ka bezgalīgā Mīlestība ir kārtojusi tieši tos piedzīvojumus, kas likās vissmagākie. Saprotot, cik maigu uzmanību mums veltījis Tas, kurš visas lietas griež mums par labu, mēs līksmosimies ar neizsakāmu un godības pilnu prieku.

Sāpes Debesu atmosfērā nevar pastāvēt. Atpestīto Tēvijā nebūs ne asaru, ne bēru gājienu, ne sēru zīmju. "Neviens iedzīvotājs nesacīs: Es esmu vājš; jo tiem ļaudīm, kas tur dzīvo, grēki būs piedoti." (Jes. 33: 24) Plūdīs bagātas laimes straume, kas mūžības gaitā arvien vairāk padziļināsies.

Mēs vēl atrodamies zemes ēnu un tās nemiera vidū. Ļoti nopietni domāsim par laimīgo nākotni. Lai mūsu ticība izspiežas cauri katram tumsas mākonim un uzlūko Viņu, kurš nomira par pasaules grēkiem! Viņš ir atvēris paradīzes vārtus visiem, kas Viņu pieņem un Viņam tic. Tiem Viņš dod spēku kļūt par Dieva dēliem un meitām. Lai bēdas un sāpes, kuru dēļ mēs tik ļoti ciešam, kļūst mums par mācību stundām, kas pamudinātu mūs doties uz priekšu pretī godalgai, kas ir mērķis mūsu augstajam aicinājumam Kristū! Lai mūs iedrošina doma, ka Kungs nāks drīz! Lai šī cerība iepriecina mūsu sirdi! "Vēl ir mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies." (Ebr. 10:37) Svētīgi ir tie kalpi, kurus Kungs atnākot atradīs nomodā!

Mēs ejam uz mājām. Tas, kurš mūs tik ļoti mīlēja, ka nomira mūsu vietā, ir mums uzcēlis pilsētu. Jaunā Jeruzaleme ir mūsu miera vieta. Dieva pilsētā nebūs skumju. Nekad vairs nebūs dzirdamas sāpju vaimanas vai kapa dziesmas par sagruvušām cerībām un apraktām mīlestības jūtām. Drīz smago sāpju drēbes tiks apmainītas pret kāzu tērpu. Drīz mēs būsim liecinieki mūsu Ķēniņa kronēšanai. Tie, kuru dzīvība bija apslēpta Kristū, tie, kuri šai zemē bija cīnījušies labo ticības cīņu, tad līksmosies Pestītāja godībā mūsu Dieva valstībā.

Vairs nebūs ilgi, un mēs redzēsim Viņu, kurā koncentrēta mūsu mūžīgās dzīvības cerība. Viņa klātbūtnē visi šīs zemes pārbaudījumi un šīs zemes ciešanas nogrims nebūtībā. "Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. "Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies."" (Ebr. 10:35–37)

Skatieties augšup, skatieties augšup, un lai jūsu ticība pastāvīgi pieaug! Lai šī ticība jūs vada pa šauro taku, kas ved caur Dieva pilsētas vārtiem lielajā mūžībā, atpestītajiem sagatavotajā plašajā, neierobežotajā nākotnes godībā! "Esiet pacietīgi, brāļi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu." (Jēk. 5:7, 8)

("Liecības draudzei", 9. sējums)

Aldis Zēmele,
Limbažu draudzes un Valmieras draudzes mācītājs

AUGŠĀMCELTAIS un aizslēgtās durvis

"...nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: "Miers ar jums!"" (Jņ. 20:19b)

Evaņģēlijos Jēzus augšāmcelšanās apraksti ir vieni no skaistākajiem un noslēpumainākajiem.

Vadoties pēc cilvēciskas loģikas, mēs gaidītu, ka Jēzus parādīsies visiem. Mēs gaidītu triumfu, kas neatstāj vietu šaubām. Viņam vajadzētu doties taisnā ceļā uz Pilāta pili vai nostāties tempļa priekšā un Savā varenībā likt visai pasaulei apklust. Tā būtu uzvara, ko saprastu pasaule – varena spēka demonstrācija, kas piespiež ienaidniekus atzīt sakāvi.

Taču Jēzus izdarīja kaut ko pilnīgi negaidītu.

Augšāmceltais Kungs neparādījās nedz Saviem nīdējiem, ne augstajiem priesteriem, ne Romas varas vīriem. Viņš neizvēlējās politisku vai reliģisku skatuvi. Viņš atnāca pie sievietes, kura raudāja pie kapa, pie mācekļiem, kas bija telpā aiz aizslēgtām durvīm, pie Pētera, kura sirdi plosīja nožēla par sava Drauga noliegšanu. Tā nebija neuzmanība vai nejaušība. Tā bija apzināta izvēle. Jēzus vispirms meklē ievainotos, vīlušos un šaubīgos, lai dāvātu dzīvību sirdīm, kas jūtas mirušas.

Jānis stāsta, ka mācekļi, baidoties par savu drošību pēc Jēzus krustā sišanas, meklēja patvērumu aiz aizslēgtām durvīm. Tā bija telpa, kurā valdīja bailes, sakāve un neziņa. Durvis bija aizslēgtas nevis privātuma dēļ, bet bailēs no ārpasaules.

Jēzus ienāca šajā telpā neizskaidrojamā veidā, neskatoties uz to, ka durvis bija aizslēgtas. Viņa augšāmceltajā ķermenī joprojām bija redzamas krustā sišanas pēdas. Mācekļu acīs šīs brūces varēja kļūt par atgādinājumu viņu pašu gļēvulībai un nodevībai. Ko gan viņi varēja gaidīt no sava Skolotāja, kuru pameta visgrūtākajā brīdī? Pārmetumus? Jautājumus? Protams, mēs visi zinām, kā garšo nodevība gan tad, kad esam pievilti, gan tad, kad paši neesam spējuši turēt doto vārdu. Varbūt tas ir draugs, kurš izpļāpājis tavu noslēpumu visai skolai. Varbūt tas ir laulības solījums, kas ticis salauzts, bet varbūt esi ticis aizmirsts, atstāts novārtā vai klusi nodots... Šādi brīži liek mums justies neaizsargātiem un aizslēgt savas sirds durvis.

Tomēr Jēzus neienāk ar pārmetumiem un nesaka: "Kur jūs bijāt, kad man klājās visgrūtāk?" Viņš neuzdod jautājumus par viņu vājumu. Viņš ienāk ar trim vārdiem, kas maina visu: "Miers ar jums!"

Tā ir jauna realitāte. Kristus miers ir kas vairāk nekā tikai vārdi, tas ir Debesu gaiss, kas ienāk dvēselē. Tas ir atvieglojums, pēc kura mācekļi bija ilgojušies. Tas ir miers no Tā, kurš ir uzņēmies visu cilvēces vainu un iznācis no nāves kā Uzvarētājs.

Šis vēstījums uzrunā arī mūs. Arī mēs varam slēpties no Dieva, no citiem, pat no sevis kauna, vilšanās vai sāpju dēļ. Aizslēgtā istaba nav tikai vēsturisks attēls. Tā ir ļoti reāla cilvēku pieredze. Tieši tur – šajā noslēgtajā, ievainotajā vietā – nāk Jēzus. Viņš neprasa paskaidrojumus. Viņš nenosoda. Viņš dāvā mieru.

Tūlīt pēc miera vārdiem nāk mācekļu sūtīšana. Tā nav nejaušība, tā ir Jēzus apzināta rīcība.

"Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu." (Jņ. 20:21)

Viņš sūta mācekļus tagad – no šīs aizslēgtās istabas, ar šo dzīves pieredzi. Viņu ievainojums nav kļuvis par šķērsli misijai. Un tad notiek kas ļoti nozīmīgs.

"Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Ņemiet Svēto Garu!"" (Jņ. 20:22)

Tā ir jaunas dzīvības iedvešana, kas sasaucas ar radīšanas rītu, kad Dievs iedvesa dzīvību pirmajā cilvēkā. *"Svētais Gars ir dvēseles garīgās dzīves elpa. Svētā Gara piešķiršana ir Kristus dzīvības piešķiršana. Tas saņēmēju piepilda ar Kristus īpašībām. Vienīgi*

> "Svētais Gars ir dvēseles garīgās dzīves elpa. Svētā Gara piešķiršana ir Kristus dzīvības piešķiršana. Tas saņēmēju piepilda ar Kristus īpašībām. (E. Vaita)

tie, kurus šādi Dievs ir pamācījis, pie kuriem notiek iekšēja Gara darbība un kuru dzīvē atklājas Kristus, var būt pārstāvji, kas kalpo…"[1]

Svētais Gars ir tas, kurš pārvērš aizslēgtu istabu par sākuma punktu misijai. Bailes izzūd, un šī drosme nav tikai psiholoģisks uzmundrinājums, tā ir jauna garīga orientācija. Bailes vairs nevalda pār rīcību; klusēšana pārtop liecībā par Kristu. Gars ir tas, kurš Kristus mieru mācekļos padara dzīvu, virzot uz mīlestību, piedošanu un kalpošanu citiem.

Tomēr ne visi bija klāt tajā pirmajā vakarā. Kad mācekļi stāstīja par satikšanos ar Jēzu, Toma tur nebija. Viņa atbilde ir skarba, bet ļoti cilvēcīga:

"Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās, un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu." (Jņ. 20:25)

Toma vārdos atbalsojās daudzu tā laika cilvēku pieredze. Šie cilvēki jutās rūgti vīlušies. *"Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs (..)" (Lk. 24:21)* Kad sirds ir salauzta, cerība var šķist bīstama kā lamatas, kurās iekrist vēlreiz. Toms negribēja mierinājuma ilūziju; viņš gribēja zināt, vai tiešām tas ir Jēzus.

Un Jēzus nenoraida Tomu. Jēzus neatstumj viņu šaubu dēļ. Viņš nāk vēlreiz tieši viņa dēļ.

"Stiep šurp savu pirkstu (..)" (Jņ. 20:27)

Šis brīdis ir satriecoši intīms. Visuma Valdnieks, kuram pieder uzvara pār nāvi, ļauj cilvēka šaubām pieskarties Savām rētām. Jēzus neuzvar Tomu ar argumentiem, bet ar Savu dzīvo, ievainoto un tomēr uzvarošo klātbūtni. Tajā brīdī Toma neticība pārtop pārliecībā: "*Mans Kungs un mans Dievs*!"

Pēc tam Jēzus saka to, kas skan cauri gadsimtiem līdz pat mums:

"Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic." (Jņ. 20:29)

Šie vārdi nav pārmetums Tomam. Jēzus nāk Tomam pretī tieši tur, kur viņš ir. Taču ar šiem vārdiem Jēzus atver durvis visiem pārējiem, arī mums. Lielākā daļa cilvēku nekad nav redzējuši Jēzu ar acīm – tā, kā Viņu redzēja mācekļi. Un tomēr daudzos ir ticība. Tas nozīmē, ka

1 E. Vaita. *Laikmetu ilgas*, nodaļa "Miers ar jums".

> "Visuma Valdnieks, kuram pieder uzvara pār nāvi, ļauj cilvēka šaubām pieskarties Savām rētām. Jēzus neuzvar Tomu ar argumentiem, bet ar Savu dzīvo, ievainoto un tomēr uzvarošo klātbūtni.

ticība nav balstīta tikai redzēšanā. Ticība dzimst no sastapšanās, ne vienmēr, redzot ar acīm.

Ir brīži, kad Dieva klātbūtni nevar pierādīt, bet var piedzīvot: piedošanā, kas atbrīvo no vainas; mierā, kas ienāk tur, kur bija nemiers; cerībā, kas rodas tur, kur šķita, ka viss ir beidzies. Tieši tā darbojas Svētais Gars. Viņš dara Kristu klātesošu mūsu dzīvē.

Tāpēc Jēzus saka, ka "svētīgi", laimīgi, Dieva žēlastībā dzīvojoši ir tie, kuri tic arī tad, kad neredz. Tā nav akla ticība. Tā ir uzticēšanās Tam, kurš jau ir atklājis Savu mīlestību krusta un augšāmcelšanās notikumā. Šī ticība nav vājāka par Toma ticību. Dažos veidos tā ir pat dziļāka, jo tā balstās nevis redzamajā, bet attiecībās. Tieši šāda ticība atver durvis.

Šeit mēs saskaramies ar dziļu paradoksu: augšāmceltajam Kungam joprojām ir rētas. Kristus rētas ir pierādījums tam, ka Viņš saprot cilvēka sāpes nevis kā teorētisks vērotājs, bet kā Tas, kurš ir cietis mūsu dēļ. Dievs arī mūsu brūces vienkārši neizdzēš, Viņš tās dziedina un pārveido.

Jau tagad Kristū mēs esam dziedināti: vaina ir noņemta, attiecības ar Dievu – atjaunotas. Taču mūsu dzīves stāsti nepazūd, rētas paliek kā liecība par to, ko Dievs ir darījis. Mēs neejam pasaulē kā "perfekti" cilvēki, bet kā dziedināti ievainotie, kuru brūces ir kļuvušas par žēlastības zīmēm.

"(..) ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti." (Jes. 53:5)

Un tomēr tas vēl nav viss. Nāks diena, kad Dievs pabeigs to, ko ir iesācis, kad vairs nebūs ne sāpju, ne asaru, ne ievainojumu.

Jēzus augšāmcelšanās ir nākamības dienas priekšvēstnesis. Tā norāda uz to dienu, kad visas dvēseles brūces tiks pilnīgi dziedinātas un radība tiks atbrīvota no iznīcības verdzības.

Šī cerība nav balstīta uz optimismu par pasaules progresu, bet uz vēsturisku faktu – tukšo kapu. Ja Jēzus ir augšāmcēlies, tad Viņa apsolījums ir uzticams:

"Redzi, visu Es daru jaunu." (Atkl. 21:5)

Mēs gaidām To, kurš jau ir pierādījis, ka nāvei nav pēdējais vārds.

Dārgais lasītāj! Varbūt arī tu šodien jūties kā tajā aizslēgtajā istabā – prom no Dieva, no citiem, pat no sevis kauna, vilšanās vai sāpju dēļ. Varbūt tās ir bailes par rītdienu vai sēras par zaudēto. Atceries: Jēzus negaida, kad tu kļūsi pietiekami stiprs, lai Viņš nāktu pie tevis. Viņš nāk pie tevis tieši tur, kur tu esi. Viņš nāk cauri tavām sienām. Viņš rāda Savas caurdurtās rokas un saka: "Miers ar tevi!"

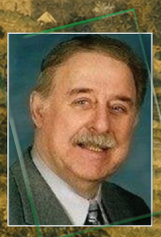
Un pēc miera nāk sūtīšana – nevis, lai tu kļūtu par kādu citu, bet lai tu ar savu dziedināto dzīves stāstu ietu pie citiem, kas vēl sēž aiz aizslēgtām durvīm.

Viņš ir Augšāmcēlies. Viņš uzvarēja nāvi, lai tu varētu dzīvot brīvs, mīlošs un cerību pilns. Un Viņš nāks, lai mūsu pagaidu rētas pārveidotu mūžīgā godībā.

> "Redzi, visu Es daru jaunu. (Atkl. 21:5)

VAIRĀK JĒZUS
Svētīgā pārliecība

4. lekcija

Moriss Vendens, mācītājs un evaņģēlists

Vai tu jebkad esi bijis tādā sanāksmē, kurā kāds iziet priekšā un jautā: "Ja Jēzus atgrieztos jau šonakt, vai tu būtu gatavs?" Tad viņiem vēl pietiek nekaunības prasīt, lai mēs paceļam roku. Pirmie cilvēki, uz kuriem visi tādā brīdī skatās, lai redzētu, vai tie pacels roku un to izdarīs pietiekami ātri, ir mācītāji. Es esmu bijis ļoti neapmierināts ar šiem jautātājiem, domājot: "Vai tad cilvēks nevar baudīt mazliet privātuma savā kristieša dzīvē?"

Katru reizi, kad kaut kas tāds notika, es biju nemierā ar šo pieeju līdz brīdim, kad sāku sev uzdot jautājumu: "Kāpēc man nepatīk viņu pieeja?" Man nācās atzīt – tas bija tāpēc, ka mana roka nepacēlās tik ātri, cik, kā es domāju, viņi sagaidīja, ka es to pacelšu. Bet kāpēc mana roka nepacēlās tik ātri? Jo es domāju par to, kā esmu kļūdījies un klupis iepriekšējā nedēļā. Kā esmu izgāzies vakar. Kā man nav izdevies šodien. Kā es droši vien zaudēšu pacietību rīt. Mana pārliecība un cerība uz mūžīgo dzīvību bija balstīta uz manu uzvedību. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc kristieša dzīvē ir tik daudz nenoteiktības. Ja mans fokuss ir uz uzvedību, ja tas ir pamats manai teoloģijai, tad es vienmēr būšu nepārliecināts, jo es nespēju uzvesties pietiekami labi.

Ir daži cilvēki, kuri domā, ka ir pat nedaudz grēcīgi būt pārliecinātam. Tas ir tāpēc, ka viņi ir brīdināti – mums nepietiek ar vienreizēju glābšanu. Tomēr apustulis Pāvils un citi autori iedrošina, ka man ir jābūt pārliecinātam par šodienu. Tā ir patiesība, ka es varu novērsties no Dieva, pamest Viņu kaut kad laika periodā starp šodienu un 20 gadus tālu nākotni. Mateja 24. nodaļa mūs brīdina, ka netaisnības dēļ daudziem mīlestība ies mazumā. Bet tie, kas pastāvēs līdz galam, būs izglābti. Tātad ir svarīga mācība par palikšanu un turpināšanu. Tomēr – vai es varu būt pārliecināts šodien? Man vajadzētu būt.

Kad Asīzes Franciskam, kuru daži uzskata par svēto, kāds garāmgājējs vaicāja: "Ko tu darītu, ja uzzinātu, ka jau šovakar atgriezīsies Jēzus?", viņš atbildēja: "Es pabeigtu apstrādāt savu dārzu." Kāds vaicāja Džonam Veslijam: "Ko tu darītu šodien, ja zinātu, ka šonakt nomirsi?" Viņš atbildēja: "Es turpinātu pildīt šodienai ieplānotos darbus." Vai arī mums var būt šāda pārliecība? Vai tomēr mums būtu jākrīt panikā un jāskrien pie tuvākā telefona, lai steidzami labotu kādas situācijas vai kaut ko mainītu?

Tā nu kristīgajā baznīcā ir šis lielais vakuums. Bet es gribu jums atgādināt, ka Bībelē nav neskaidrību, runājot par šo jautājumu. **1. Tesaloniķiešiem 1:5** teikts, ka evaņģēlijs nāk ar stipru pārliecību: "[..] *jo mūsu evaņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, Svētā Garā un stiprā pārliecībā* [..]" Tomēr Bībele apliecina, ka ir iespējama arī maldīga pārliecība. Par to runā **Mateja 7:21–23**. Cilvēkiem, kuriem šķita, ka ar viņiem viss ir kārtībā, Jēzus teica: *"Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji."* Tieši šeit mums dots nozīmīgs pavediens saistībā ar pārliecību. Tas ir šajos vārdos: "Es jūs nekad neesmu pazinis." Acīmredzot tas ir ļoti svarīgi un ir uzlūkojams kā numur viens Dieva prioritāšu sarakstā.

Es ticu, ka tad, ja mēs uzdodam trīs jautājumus un atrodam uz tiem atbildes Bībelē, tad mums var būt pārliecība, kas ir balstīta uz Bībeles mācībām. Es gribētu uzdot šos trīs jautājumus tagad.

Pirmais jautājums ir: "Vai es esmu

ticis izglābts pagātnē?"

Otrais jautājums ir: "Vai es tieku izglābts nepārtraukti?"

Trešais jautājums ir: "Vai es būšu izglābts, kad Jēzus nāks otrreiz?"

Katram no šiem jautājumiem ir viens pavadošais jautājums. Piemēram, pirmajam jautājumam "Vai es esmu ticis izglābts pagātnē?" pavadošais jautājums ir: "Vai es jebkad esmu nācis pie Jēzus un pieņēmis Viņu par savu Glābēju, Draugu un Kungu?" Ja es esmu, tad es esmu bijis izglābts.

Kā mēs varam nākt pie Kristus? Jau iepriekš līdzdalīju šos praktiskos veidus, un tie ir: Bībeles studijas, lūgšana un kristīgā liecināšana. Tad kā es varu nākt pie Kristus? Caur Bībeli un lūgšanu. Ja es nāku pie Kristus caur Viņa Vārdu un lūgšanu, kad esmu izsmēlis visus savus resursus, kas dažkārt nemaz nenākas viegli, tad es varu būt pārliecināts, ka esmu ticis izglābts.

Vai nākt var jebkurš? **Jāņa 6:37** mums atklāj labas ziņas: *"Katrs, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu."* Tas ir apsolījums, ko devis Jēzus. Katru, kurš nāk pie Manis, to Es neatstumšu. Vai tas nozīmē, ka nav svarīgi, kas es esmu, kur es esmu bijis un ko es esmu izdarījis? Jā, nav nekādas atšķirības. Jebkurš, kurš nāk pie Jēzus, vienmēr ir pieņemts. Šim tekstam nav noteikts kāds derīguma termiņš. Nav arī noteikts adresāts, ka tas būtu attiecināms tikai uz kādu konkrētu cilvēku. Tas der arī tev, un tas der visu laiku.

Kad mēs nākam pie Jēzus, tad saskaņā ar **Romiešiem 5:1** mēs esam taisnoti ticībā: *"Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu."* Ko tas nozīmē? Es agrāk mēdzu novērsties no šādiem teoloģiskiem vārdiem, jo man nepatika tādi vārdi kā "taisnošana" vai "svētošana", es gribēju lietot vienkāršu skolas bērnu valodu, tāpēc taisnošanas vietā izmantoju vārdu "piedošana". Es domāju, ka tas būs labi. Tai brīdī neapjautu, ka tas nav pat ne tuvu tam, ko nozīmē "taisnošana". Piemēram, ja es tev samelotu, bet vēlāk sajustos slikti, lūgtu piedošanu un to arī saņemtu, tad es būtu melis, kuram ir piedots. Ja tu man kaut ko nozagtu, kā reiz kāds man nozaga automašīnu... Tieši no stāvvietas pie baznīcas. Tā bija jocīga sajūta – iznākt ārā un redzēt, ka manas automašīnas tur vairs nav. Es iegāju atpakaļ baznīcā un iznācu ārā vēlreiz, domājot, ka varbūt tas palīdzēs. Tas nepalīdzēja. Es nekad vairs neredzēju savu automašīnu. Pieņemsim, ka zaglis vēlāk sajustos slikti un atvestu atpakaļ manu automašīnu. Ja viņš lūgtu piedošanu un saņemtu to no manis, tad viņš tagad būtu zaglis, kuram ir piedots. Tiesu vēsturē ir bijuši daži slepkavas, kuriem ir piedots.

Tomēr taisnošana ir pavisam atšķirīga. Kad Dievs mani taisno, es nekad neesmu bijis melis, tu nekad neesi bijis zaglis, viņš nekad nav bijis slepkava. Mēs stāvam Dieva priekšā kā tādi, kas nekad nav grēkojuši. Nav brīnums, ka mums var būt miers ar Dievu. Kā apliecina **Jāņa 5:24**, mums var būt tāds miers, ka mēs vairs nebaidāmies no tiesas. Tās ir labas ziņas.

Mūsu koledžā notika salidojums, un runātājs svētku dievkalpojumā bija draudžu savienības prezidents Dans Šneiders. Viņš teica šādi: "Es neesmu teologs, bet man šķiet, ka tas darbojas tā. Es nāku pie Dieva un saku, ka esmu izgāzies. Es lūdzu piedošanu, un Dievs ne tikai piedod, Viņš mani taisno. Es stāvu Dieva priekšā kā tāds, kas nekad nav grēkojis. Nākamajā nedēļā es atkal nāku pie Dieva un saku: "Dievs, es atkal to izdarīju!" Bet Viņš atbild: "Ko tu atkal izdarīji?" Ja tu neesi to izdarījis iepriekš, kā tu vari to izdarīt atkal?"

Man tas patika, un es šo ideju paņēmu līdzi uz telts sanāksmi Mičiganas štatā. Vakara sanāksmē es līdzdalīju šo labo vēsti par taisnošanu. Tomēr es nezināju, ka klausītāju vidū ir daži "labie cilvēki". Man nebija ne jausmas, cik slikti var būt "labie cilvēki". Pēc dievkalpojuma viņi pienāca pie paaugstinājuma un lika man to saprast. Viņi kliedza uz mani, sakot: "Tev nav tiesību runāt par šādu piedošanu! Jaunie cilvēki to pieņems un sāks vieglprātīgi izturēties pret Dieva žēlastību. Viņi sāks to uzskatīt par lēto žēlastību." Tā viņi turpināja man uzbrukt, un es nezināju, ko darīt. Vienkārši stāvēju tur un klausījos.

Kad auditorijā jau sāka izslēgt gaismas un šie ļaudis jau bija iztērējuši visu savu enerģiju, beidzot tie devās prom. Kad es jau kāpu lejā no paaugstinājuma, lai arī dotos prom, kādā tumšā stūrī mani gaidīja "sliktais cilvēks". Viņš man teica: "Kaut es varētu būt kristietis, kā pārējie cilvēki šajā sanāksmē, bet es nevaru." Es vaicāju: "Kāpēc tu tā domā?" Viņš atbildēja: "Es esmu pārāk slikts." Es teicu: "Jo lielāks ir grēcinieks, jo lielāks Pestītājs tam ir pieejams." Viņš teica: "Es zinu, ka visi citi var, bet tu neko nezini par mani. Tu nezini, cik slikts es esmu." Un viņš sāka man stāstīt, cik slikts viņš ir. Es viņu pārtraucu un teicu: "Tas nav svarīgi. Jēzus ir apsolījis tevi pieņemt, un tu vari nākt tāds, kāds esi."

Turpinot ar viņu runāt, es atcerējos, ko Jēzus bija teicis: "[..] *Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus*." (Mateja 9:13) Uzminiet, par kuriem es domāju, kad lasīju par taisnajiem! Te es biju sastapies ar "slikto cilvēku". Tas bija atsvaidzinoši – sastapties ar viņu. Kaut mums būtu vairāk "slikto cilvēku"! Kad viņš sāka atsaukties labajai vēstij, asinis manās vēnās dziedāja. Nav nekā aizraujošāka, kā palīdzēt nabaga grēciniekam nākt pie Jēzus.

Es sāku par to domāt. Par viņu apsūdzību, ka tas novedīs pie lētās žēlastības, bet nolēmu, ka viņiem nav taisnība. Es tā nolēmu, balstoties uz pieredzi, ko biju guvis uz lielceļa.

Pirms dažiem gadiem es braucu savā automašīnā pa Kalifornijas štata lielceļu. Bija seši no rīta, nebija lielas satiksmes, braukšana bija droša, ceļa joslas bija nodalītas. Tomēr mani apturēja ceļu policists, lai izrakstītu soda kvīti par to, ka biju pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu par 8 kilometriem stundā. Es centos ar viņu parunāt, pārliecināt, bet man tas neizdevās. Kad viņš bija pabeidzis rakstīt soda kvīti, es gribēju izrādīt savu neapmierinātību. Es viņam teicu: "Ja jums vēl nav sasniegta šīs nedēļas kvota, tad varat man sekot un jau drīz izrakstīt nākamo soda kvīti, jo es braukšu tālāk ar to pašu ātrumu." Man jālūdz Dievam piedošana par šo attieksmi. Bet es tiešām braucu tālāk ar to pašu ātrumu. Kad policists man uzspieda likuma ievērošanu, tas manī izraisīja dumpīgu noskaņu. Vai tas izklausās pazīstami? Kad jūs uzspiežat likumu jauniešiem, viņos tas izraisa dumpīgumu. Tā tas darbojas.

Pēc kāda laika es braucu no Teksasas uz Kaliforniju cauri tuksnesim. Es biju braucis ar ātrumu 110 kilometri stundā un jau tuvojos Beikerfīldai Dienvidkalifornijā. Tomēr es neapjautu, ka atļautais ātrums bija mainījies. Pēkšņi man blakus atradās melna automašīna ar baltiem sāniem. Es tās saucu par melnbaltajām gotiņām. Es centos neskatīties uz to un regulēju savu kruīza kontroli, cenšoties to izslēgt. Tad es izdzirdēju balsi skaļrunī sakām: "Zilās hondas vadītāj! Atļautais ātrums šeit ir 90!" Un viņš man uzsmaidīja. Vai jums kādreiz ir uzsmaidījis policists? Es viņam salutēju un pazemināju ātrumu līdz 90 kilometriem stundā. Ar savu žēlastību viņš mani padarīja paklausīgu. Vai tad tieši tā tas nedarbojas?

Katrs, kurš saka, ka Dieva žēlastība mani padarīs nepaklausīgu, nesaprot Dieva žēlastību. Ja mēs to patiešām saprotam, tad nevēlamies būt nepaklausīgi, bet gan paklausīgi, jo novērtējam Viņa žēlastību. Tā tas darbojas.

Tātad – vai es varu atbildēt uz jautājumu: "Vai es esmu ticis izglābts pagātnē?" Vai tu vari? Vai tu jebkad esi pieņēmis Jēzu par savu Glābēju un Kungu? Tad tu esi bijis izglābts. Bet tas vēl nav viss. Tas ir tikai sākums.

Otrs jautājums ir: "Vai es tieku izglābts nepārtraukti?" Un jautājums, kas nāk tam līdzi, ir: "Vai es palieku kopā ar Jēzu?" Tikpat svarīgi, cik nākt pie Kristus, ir palikt kopā ar Kristu. Mēs ticam principam: vienreiz salaulāts, vienmēr salaulāts, kamēr vien tu paliec salaulāts.

Pirms 45 gadiem es iemīlējos skaistā meitenē. Viņa dzīvoja Sanfrancisko, bet es – Losandželosā. Mēs nolēmām apprecēties, un es devos uz Sanfrancisko. Mācītājs mūs salaulāja, un mēs bijām precēti. Pēc kāzām mēs katrs devāmies uz savām mājām, viņa palika Sanfrancisko, bet es devos uz Losandželosu. Pagāja divi gadi, un man kāds jautāja: "Vai tu esi precēts?" Es atbildēju apstiprinoši. Viņš vaicāja: "Kāpēc tad es nekad neesmu saticis tavu sievu?" Es atbildēju: "Es arī neesmu viņu redzējis kopš mūsu kāzu dienas." Viņš jautāja: "Vai tu viņai raksti vēstules, varbūt zvani pa telefonu?" Es atbildēju noliedzoši. Viņš bija izbrīnīts: "Un jūs esat precēti?" Es atbildēju: "Jā! Es teicu, ka vēlos viņu precēt mācītāja priekšā, un man ir laulību apliecība, kas to pierāda." Viņš atbildēja: "Labāk pārbaudi to!"

Starp citu, šī ir līdzība. Es ceru, jūs nedomājat, ka es esmu tik dumjš. Tikpat svarīgi, kā kļūt precētam, ir palikt precētam. Tas balstās uz regulāru saziņu un regulāri uzturētām attiecībām laulāto starpā. Ja man tā nav, tad man nav laulības par spīti tam, ka man ir laulību apliecība. Mēs par to pasmejamies. Bet kā tad ar to, kurš ir bijis kristietis jau 20 gadus vai vismaz domā, ka tāds ir, jo sen atpakaļ ir bijis nokristīts? Viņš uzskata sevi par kristieti, jo viņam ir kristību apliecība. Tomēr runājis ar Jēzu viņš nav kopš savām kristībām. Nē, ar apliecību vien te nebūs gana! Tā tas nedarbojas.

Vai man ir regulāras attiecības ar Jēzu – tas ir galvenais nosacījums jautājumā par to, vai es tieku izglābts nepārtraukti. Ir ļoti laba Bībeles rakstvieta, kas par to runā. **1. Jāņa 5:11, 12** teikts: *"Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības."* Tas ir diezgan interesanti. Šeit skaidri pateikts – ja man ir Dēls, tad man ir dzīvība, bet, ja man nav Dēla, tad nav dzīvības.

Bet ko tas nozīmē – man ir Dēls? Es domāju par to, ko tas nozīmē, un kādu dienu es to aptvēru. Mēs taču izmantojam līdzīgu valodu, kad sakām: viņai ir vīrs; viņam ir sieva; man ir draugs. Ko mēs ar to domājam? Mēs ar to domājam, ka šim cilvēkam ir attiecības ar to otru. Tātad, ja man ir attiecības ar Jēzu, tad man ir mūžīgā dzīvība. Vai tas jāsaprot tā, ka mēs to saņemsim kaut kad vēlāk? Nē, šeit ir teikts, ka mums tā ir jau tagad.

Ļoti interesanti ir pētīt Jāņa rakstīto par šo tēmu evaņģēlijā un vēstulēs. Viņš to padara skaidri saprotamu atkal un atkal. Mūžīgā dzīvība nav kaut kas, ko mēs saņemsim, Jēzum atnākot. Mums tā jau ir. Bet kā tad būs, ja mēs nomirsim? Mēs nemirsim! Kristietim nav tādas lietas kā slimība uz nāvi. Mēs varam iet dusēt, bet mēs nekad nemirsim. Jo mums jau ir mūžīgā dzīvība. Tās nu gan ir labas ziņas, vai ne?

Ja man nav attiecību ar Jēzu, tad man nav mūžīgās dzīvības. Tas ir tik vienkārši. Tāpēc, ja vairākumam cilvēku draudzē nav attiecību ar Jēzu, tad vairākumam cilvēku nav mūžīgās dzīvības. Apustulis Pāvils to skaidri izteica vēstulē Filipiešiem, 3. nodaļā. Viņš sāka nedaudz lielīties, jo citi bija sākuši lielīties. Viņš runāja par savu izcelsmi, mantojumu, izglītību. Bet tad viņš **Filipiešiem 3:8, 9** saka, lūk, ko: *"Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā* [..]" Visu, ko viņš agrāk bija uzskatījis par ieguvumu, tagad viņš uzskatīja par mēsliem. Viņš to uzsvēra.

Viss, ko es varētu uzskatīt par ieguvumu savā labā, ir tikai mēsli..., ja es nepazīstu Jēzu. Pāvils teica, ka to visu atmet, jo vēlas iepazīt Jēzu un Viņa ciešanu sadraudzību. Ja es kalpoju draudzē, bet nepazīstu Jēzu, tie ir mēsli. Ja es izeju kā evaņģēlists un kristīju daudz cilvēku, bet nepazīstu Jēzu, tie ir mēsli. Ja es esmu kristietis ceturtajā paaudzē, bet nepazīstu Jēzu, tie ir mēsli. Tam nav nekādas nozīmes. Pāvils to pasaka ļoti skaidri.

Tā mēs pieķeramies šai lielajai patiesībai. Ja mums ir attiecības ar Jēzu, tam ir izšķiroša nozīme. Ja es pazīstu Viņu, kā teica apustulis Pāvils, man ir mūžīgā dzīvība jau tagad.

Jāņa 11:26 ir viena no manām mīļākajām rakstvietām. Tā atklāj, ka mums jau tagad ir mūžīgā dzīvība. *"*[..] *un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?"* Tas bija paša Jēzus paziņojums par šo tēmu. Jēzus pat neizklausās pēc adventista. Jo ilgu laiku mēs esam centušies panākt, ka cilvēki ir labi un miruši. Mēs jau zinām savu nodomu, ka nevēlamies cilvēkiem ļaut pievilties ar okultismu vai spiritismu, mēģinot kontaktēties ar mirušiem mīļotajiem cilvēkiem. Tomēr kopā ar vannas ūdeni esam no vannas izlējuši arī bērnu, ja neuzsveram šo galveno domu. Ja mēs dzīvojam attiecībās ar Jēzu, ja uzticamies Jēzum, mēs nekad nemirsim. Jēzus to pateica tik daudzos veidos.

Es esmu pieredzējis to, atrodoties pie cilvēku slimības gultas, esot blakus cilvēkiem, kas ir nedziedināmi

slimi. Esmu teicis, ka man viņiem ir labas ziņas. Kādas? Tu nemirsi! Bet ārsts teica… Nē! Bet šie medicīnisko izmeklējumu rezultāti vēsta… Nē. Tu nemirsi! Tu, iespējams, iesi dusēt, bet tu nemirsi. Es esmu ar prieku gājis un teicis to cilvēkiem. Un cilvēki, kuri to saprot, apzinās, ka dzelonis ir atņemts tam, ko mēs saucam par nāvi. Jo gulēšana nav nemaz tik slikta. Būs augšāmcelšanās laiks, un arī laika izjūtas mums nav, kamēr atrodamies kapā. Tā nu mēs aizveram acis ar Jēzus vārdu uz lūpām un jau nākamajā mirklī uzmostamies. Un mēs redzēsim Viņu. Jau nākamajā mirklī.

Kā tev tas patiktu, ja tu zinātu, ka vari uz mirkli aizvērt acis un jau nākamajā mirklī redzēt Jēzu nākam? Gandrīz gribas to izdarīt. Esmu daudz par to runājis ar cilvēkiem, kuri vēlas izdarīt pašnāvību. Kāpēc viņi vēlas izdarīt pašnāvību? Lai varētu doties ilgā miegā un būt izglābti no visām dzīves problēmām. Tad es viņiem atgādinu, ka jau nākamajā mirklī pēc sevis nonāvēšanas viņi sastaps Dievu. Tad viņi atbild: "Tādā gadījumā man par to ir jāpadomā rūpīgāk". Tieši tā.

Ļaujiet man jums pavaicāt: "Vai es būšu izglābts, kad Jēzus nāks otrreiz?" Ja es varu atbildēt apstiprinoši uz pirmo jautājumu "Vai es esmu ticis izglābts pagātnē?" un ja es varu atbildēt apstiprinoši uz otro jautājumu "Vai es tieku izglābts nepārtraukti?", vai paliek vēl kādas šaubas par trešo jautājumu? Nav par ko uztraukties! Viens no Jēzus vieglākajiem darbiem, kad Viņš nāks otrreiz, būs mūs izglābt un nogādāt mūžīgajos mājokļos. Apustulis Pāvils bija pārliecināts par to. **2. Timotejam 1:12** viņš teica: *"*[..] *bet es nekaunos, jo es zinu, kam es esmu paļāvies, un esmu pārliecināts, ka Viņš ir spēcīgs pasargāt man uzticēto mantu līdz viņai dienai."* Es zinu, kam es esmu ticējis.

Kāds varētu jautāt: "Kā tad ar manām neveiksmēm? Kā ar maniem klupieniem, neizdošanos, manām kļūdām?" Es to varu atstāt Dieva rokās. **Filipiešiem 1:6** mums vēsta, ka Dievs mūsos labo darbu ir iesācis un to arī pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai. Mēs par to varam būt pārliecināti. Tātad tas ir apsolījums attiecībā uz mūsu uzvedības problēmām. Tomēr mēs nekoncentrējamies uz tām, mēs koncentrējamies uz savu Glābēju.

Tagad mēs nonākam pie viena no maniem mīļākajiem Bībeles tekstiem – **1. Jāņa 2:28**. Es to ierakstu cilvēkiem grāmatā, kad man ir tāda iespēja. Pavisam nesen man bija tāda iespēja. Tas ir brīnišķīgs teksts. *"Un tagad, bērniņi, palieciet Viņā, lai, kad Viņš parādīsies, mums būtu drošs prāts un mēs, Viņam atnākot, nepaliktu kaunā."* Vai mums ir kādi bērniņi šeit? Jā, bērniņi līdz pat 90 gadu vecumam. Reiz es to pateicu draudzē, un man kāds pienāca un teica: "Jūs atstājāt ārpusē manu māti, viņai ir 93 gadi." Tad es teicu: "Labi, tad bērniņi līdz pat 120 gadiem." Jānis lietoja šo vārdu kā apzīmējumu tuvām attiecībām. *"Un tagad, bērniņi, palieciet Viņā."* Ko tas nozīmē? Tas nozīmē vienkārši palikt kopā ar Viņu. Divi mācekļi ceļā uz Emavu sasniedza naktsmītni un teica Jēzum: *"Paliec ar mums!"* Jāņa 15. nodaļā Jēzus teica: *"Palieciet Manī, un Es – jūsos."* Te nu mums ir padoms – palikt attiecībās ar Viņu, *"lai, kad Viņš parādīsies, mums būtu drošs prāts un mēs, Viņam atnākot, nepaliktu kaunā"*.

Es gribētu jums atgādināt, lai tad, kad jūs būsiet kādā no tām sanāksmēm, kādās es esmu bijis, nākamreiz, kad kāds piecelsies un jautās: "Ja Jēzus atgrieztos jau šonakt, vai tu būtu gatavs?", uzdodiet sev pareizo jautājumu. Nejautājiet sev, kā jums ir veicies ar uzvedību pēdējā laikā. Jautājiet sev: "Vai es esmu runājis ar Viņu šodien? Vai es Viņu pazīstu kā savu Draugu? Vai zinu, ka Viņš pazīst Mani?" Vai varam pievienoties Billijam Grēmam, kurš teica: "Nē, Dievs nav miris, es ar Viņu vēl šorīt runāju."? Jā, tas ir pareizais jautājums! Nedzeniet sevi izmisumā, uzdodot jautājumus par savu uzvedību pēdējā laikā.

Šeit daži cilvēki varētu teikt: "Tu mums esi iedevis vēl vienu pienākumu, ko pildīt. Tā vietā, lai mēs pildītu baušļus un noteikumus, tagad mums ir jāpavada laiks lūgšanās un Bībeles izpētē." Vai ar to mēs vienkārši nomainām vienu pienākumu pret citu? Kāda tad ir atšķirība? Es gribu jums atgādināt, ka atšķirība ir liela. Ja Jēzus ienāktu šeit šovakar, izietu cauri zālei, nostātos tev blakus un ielūkotos tieši tev sejā ar Savām draudzīgajām zilajām acīm, kā francūži Viņu attēlo, vai brūnajām acīm, kādu Viņu zīmē itāļi, un jautātu: "Vai tu apņemsies Manā priekšā nekad vairs nedarīt neko sliktu?", ko tu atbildētu? Kas tev būtu jādara? Es zinu, kas man būtu jādara, man būtu jānokrīt uz sava vaiga Viņa priekšā un jāsaka: "Kungs, es esmu lielās nepatikšanās!" Pat grāmatā "Ceļš pie Kristus" ir teikts, ka īsts kristietis bieži klups un kritīs. Tomēr mēs neesam Dieva pamesti.

Tagad iedomāsimies, ka Jēzus ienāk pie mums šeit šajā vakarā un jautā tev: "Vai varam vienoties, ka mēs iepazīsim viens otru?" Vai uz to tu vari atbildēt pozitīvi? Protams, pat visvājākais cilvēks pasaulē var uz to atbildēt ar "jā". Jo, par spīti mūsu vājumam, Dievs apsola sastapt mūs tur, kur mēs atrodamies, ja vien mēs atsaucamies uz Viņa saucienu. Tātad mēs runājam par neiespējamo misiju un par iespējamo misiju. Ir liela atšķirība – censties ievērot noteikumus vai pielikt pūles, lai iepazītu Jēzu kā savu personīgo Draugu. Ja mēs to darām, mums ir apsolījums par mūžīgo dzīvību. Tas ir brīnišķīgi.

Ir kāds stāsts, kas man patīk. Tas ir par Bilu Geitsu. Tas notika, pirms vēl viņš kļuva plaši pazīstams mediju publicitātes dēļ. Mēs tikai zinājām par viņa izstrādātajām datorprogrammām. Viņa bagātība tolaik bija 27 miljardi dolāru. Kopš tā laika viņa bagātība ir strauji augusi. Pat arābu bagātnieki nobāl uz viņa fona. Tolaik viņam bija apnicis, ka cilvēki raksta vēstules, slavējot viņa panākumus, un tad lūdz padalīties ar viņa naudu. Tomēr reiz viņš saņēma vēstuli no kādas mazas meitenes vārdā Emīlija. Vēstule bija vienkārša. Viņa rakstīja, ka ir sestās klases skolniece un ka viņai ir kāds zinātnes projekts, kura izmaksas ir 6 dolāri un 70 centi, bet viņai pietrūkst naudas. Tā kā viņam esot daudz naudas, viņa cerēja uz palīdzību. Viņam patika šī vēstule.

Viņš iekāpa lidmašīnā un aizlidoja uz nelielo pilsētiņu pie šīs meitenes, aizgāja uz skolu, ienāca 6. klasē un jautāja pēc Emīlijas. Viņš tai teica: "Es esmu Bils Geitss, es atvedu tavus 6 dolārus un 70 centus." Viņa bija priecīga. Tad viņi abi aizgāja uz direktora kabinetu.

(Nobeigums 21. lpp.)

"Dieva Vārds melodijās" *Spotify*:

"Dieva Vārds melodijās" *Youtube*:

Ar prieku iepazīstinām jūs ar jauno projektu "Dieva Vārds melodijās" – vietu, kur tiks ievietoti dažādi Bībeles panti, kam pievienotas melodijas ar mērķi palīdzēt tos ierakstīt savā prātā un noglabāt sirdī!

Šī ideja radās, piedzīvojot svētības no angļu valodā pieejamām Rakstu dziesmām jeb "Scripture songs", caur kuru skanējumu ikdienā Bībeles panti tiek gan pārdomāti, gan paliek atmiņā, tādējādi ieņemot paliekošu vietu sirdī.

Projektā "Dieva Vārds melodijās" vietnēs *"Youtube"* un *"Spotify"* šobrīd pieejami trīs albumi:

1) "Kas ir Dieva Vārds melodijās?" – ieraksts, kurā pastāstīts par šo projektu;

2) "Dieva desmit baušļi" – desmit audio ieraksti ar katru no desmit baušļiem, kādi tie atrodami Bībelē, 2. Mozus grāmatas 20. nodaļā;

3) "Dieva Vārds melodijās | 1. albums" – 15 Bībeles panti, tostarp pazīstamie Jāņa 3:16 un Romiešiem 6:23, kas ietērpti dažādās melodijās.

Laika gaitā tiks publicēti arvien jauni albumi, lai papildinātu šo Bībeles pantu klāstu. Katrai dziesmai pieejamas arī notis. Tās var iegūt, rakstot uz e-pastu *dvmelodijas@gmail.com* vai atverot saiti *https://ej.uz/dvmnotis*.

Šajā projektā melodijas ir rakstījuši vairāki Dieva bērni. Visu godu patiesi dodam Debesu Tēvam, kurš, atbildot uz lūgšanām, ir dāvinājis katru no šīm melodijām. Slava Viņam, mūzikas Autoram, par to!

Šīs dziesmas aicinām izmantot: gan klausoties ikdienā, gan kopīgi dziedot savās draudzēs, kā arī palīdzot bērniem mācīties no galvas atmiņas pantus.

Lai Kungs mums katram palīdz noglabāt sirdī Viņa Vārdu! Lai caur šīm melodijām Dievs pāršķir sirdi un pārmaina to! Lai šis ir vēl viens veids, kā mēs savu prātu paceļam prom no zemes pie Debesu lietām – dārgā, dzīvā Dieva Vārda!

"Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam." (1. Timotejam 3:16)

"Es Tevi meklēju no visas sirds. Neļauj man aizmaldīties projām no Taviem baušļiem. Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi." (Psalmi 119:10, 11)

Svētības vēlot,

"Dieva Vārds melodijās" komanda

NEKLĀTIENES SANĀKSMJU CIKLS "DIGITĀLIE TĪKLI"

Aicinām ikvienu pievienoties neklātienes sanāksmēm par digitālajiem tīkliem! Filmas, multfilmas, sociālie tīkli, dažādie mediji un ierīces – vai tie mūs piepilda vai iztukšo, vai mēs iegūstam vai zaudējam?

Runātāji – Dāvis Trubeckojs un, 3. maijā, viesis no Amerikas Džošua Vaits (*Joshua White*). Uzrunās īpaša uzmanība tiks pievērsta digitālajiem medijiem tieši bērnu un pusaudžu audzināšanas kontekstā, taču šīs tēmas skar mūs ikkatru, ne tikai bērnus un jauniešus, tāpēc uzrunas būs aktuālas visiem. Aicinām piedalīties ne tikai mammas, bet arī tētus, vecmāmiņas un vectētiņus, skolotājus, kā arī ikvienu interesentu!

Priecāsimies saņemt jūsu jautājumus jau pirms sanāksmēm, lai runātāji var iepriekš sagatavot atbildes uz tiem. Tos iesūtīt var, aizpildot anketu *https://ej.uz/digitaliejaut* vai rakstot uz 26686876. Arī sanāksmēs pēc uzrunas būs iespēja uzdot jautājumus un dzirdēt atbildes.

Iepriekšēja pieteikšanās nav nepieciešama. Ja 3. maijā būs nepieciešams tulkojums latviešu valodā no angļu valodas, tad lūgums sazināties, rakstot uz iepriekš minēto telefona numuru.

Sanāksmju tēmas un laikus skatīt afišā uz šī žurnāla aizmugurējā vāka. Lai pievienotos sanāksmei platformā *Zoom*, rakstiet *https://ej.uz/digitalietikli*.

"Jūs atzīsit patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus." (Jāņa 8:32) Lai caur šīm sanāksmēm mūsu Debesu Tēvs mūs atbrīvo, atklājot patiesību, kas varbūt piemirsta, varbūt vēl nezināma, bet kas spēj pasargāt un darīt brīvus Kristū!

Uz tikšanos!

"Tava misija: mamma" komanda

Baziliks – vairāk nekā tikai garšviela

Tuvojas laiks, kad varam sākt domāt par to, ko sēt un stādīt dārzos.

Palīdzot novērtēt Dieva dāvātos augus, šoreiz lai uzmanība tiek garšvielu karalim – bazilikam.

Īpaši vasarā, kad pienāk tomātu sezona, baziliks ir neatņemama virtuves sastāvdaļa. Tā nosaukums, kas cēlies no vārda *basileus* (‘karalis’), pilnībā atspoguļo šī brīnišķīgi aromātiskā auga īpašo vērtību. Iespējams, baziliks ir cēlies no Āfrikas, un kā garšviela un ārstniecības augs tas Eiropā ir nonācis caur Indiju. Vidusjūras reģiona valstīs baziliku audzē lielos apjomos. Tomēr tas labi aug arī mūsu dārzos vai podos uz balkona un palodzes. Tas ir siltummīlošs augs, kas neiztur salu, tāpēc, tuvojoties pirmajām salnām, to vajadzētu ienest telpās.

Bazilika lapas var viegli sasaldēt vai izžāvēt.

Baziliks pieder pie piparmētru dzimtas augiem. Mūsdienās ir pieejams plašs bazilika šķirņu klāsts – tās atšķiras pēc izmēra, lapu formas, krāsas un garšas.

Klasiskā itāļu bazilika šķirne ir “Genovese”.

Citronbazilikam ir ļoti maiga garša. No tā var pagatavot gardu pesto, bet ziemā – patīkami sildošu tēju, jo tas labi saglabājas žāvētā veidā.

Ir arī šķirnes ar kanēļa, lakricas un anīsa garšas niansēm, kā arī tādas, kas ir izteikti pikantas.

Dažas daudzgadīgās bazilika šķirnes kļūst koksnainas. Diemžēl mūsu platuma grādos tās nevar izturēt ziemas salu. Rudenī tās jāieliek podos un jāienes telpās. Vēlamā pārziemošanas temperatūra ziemā ir apmēram no +15 līdz +22° C. Augiem nevajadzētu būt pārlieku mitriem – tie novērtē, ja augsne laiku pa laikam drusku izžūst.

Ziemcietīgās šķirnes parasti neveido ziedus. Pēc tam, kad beigušās pēdējās salnas, tās var sākt atkal nest laukā. Visvieglāk ziemā pārziemo jaunie augi, kas vasarā audzēti no spraudeņiem.

Viengadīgajam bazilikam ir svarīgi apgriezt ziedošos galus. Tas ļauj augam augt kuplākam un kļūt ražīgākam. Garša karstajos vasaras mēnešos ir visizteiktākā.

Grieķu bazilikam ir mazākas lapas, un to var lietot visu gadu. To var arī izžāvēt, saglabājot garšu, kas nav iespējams ar “Genovese” baziliku. Sarkanlapu baziliks “Rosso” prasa daudz siltuma.

BAZILIKA ĀRSTNIECISKĀS ĪPAŠĪBAS

Baziliks satur ēteriskās eļļas. Estragols un linalols ir ēterisko eļļu sastāvdaļas, kurām piemīt antibakteriālas īpašības. Bazilika auga fitovielas – tanīni un saponīni – palīdz kuņģa darbības traucējumu, vēdera sāpju/ krampju un menstruāciju sāpju gadījumā. Auga novārījums ir efektīvs tad, kad uzkrājas gāzes (vēdera uzpūšanās gadījumā), un tad, kad ir izjūtams kuņģa diskomforts.

Novārījuma pagatavošanai pārlej 1–2 pilnas tējkarotes sasmalcinātu lapu ar ¼ litru verdoša ūdens, ļauj ievilkties 10 minūtes, pēc tam izkāš. Dzert vienu nesaldinātu tasīti pēc vajadzības.

Hroniskas vēdera pūšanās gadījumā var izmantot šādu pieeju: dzert vienu tasīti divas reizes dienā 8 dienas, tad ievērot 14 dienu pārtraukumu un tad atkal atkārtot 8 dienu kursu. Šī recepte ņemta no farmaceita M. Pahlova grāmatas *Living Medicine: Healing Properties of Plants*.

Baziliks kavē iekaisuma procesu attīstīšanos organismā. Tas ir arī viens no labākajiem dzelzs avotiem un satur ļoti daudz kalcija. Zinātnisku pētījumu šim novērojumam vēl nav, bet cilvēku pieredze stāsta, ka svaigi spiesta bazilika lapu sula palīdz pret sēnīšu infekcijām – svaigo sulu uzliek uz skartajām ādas virsmām divas reizes dienā un ļauj iesūkties.

Vēl baziliku lieto kā toniku nervu traucējumu gadījumā. To var izmantot arī menopauzes simptomu mazināšanai. Tajā esošā viela beta-sitosterols ir līdzīga hormonam – estrogēnam, tāpēc palīdz kompensēt hormonālo deficītu.

BAZILIKS KULINĀRIJĀ

Kā garšaugs baziliks lieliski papildina gandrīz jebkuru salātu, īpaši tomātu un lapu salātu garšu. Tas piešķir izteiksmīgāku garšu garšvielu sviestam un ir lielisks kopā ar krēmveida sieru, pasniegts ar kartupeļiem. Baziliku nevajadzētu vārīt zupās vai mērcēs, labāk pievienot tieši pirms pasniegšanas.

Ir vērts eksperimentēt ar šo brīnišķīgo garšvielu. Vasaras bazilika sezona vienmēr paiet pārāk ātri, bet ziemā jāiztiek ar podiņā augošu augu uz palodzes.

Materiālus apkopoja Baiba Bērziņa

KĀ AGRĀ PAVASARĪ UZŅEMT ZAĻUMUS?

* Bio selerijas kāti
* Bio lapu salātu (dažādi)
* Kalē kāposta lapas
* Bio āboli
* Bio linsēklas
* Bio miežu asnu sulas pulveris
* Bio alvejas sula
* Topinambūra sīrups

Visu sablendē un bauda agrajos pavasara mēnešos.

Receptes autore: Guna Saulīte

(Turpinājums no 17. lpp.)

Viņš teica: “Es esmu Bils Geitss, es saņēmu vēstuli no Emīlijas, un es vēlētos sasaukt kopā visus skolas darbiniekus un skolniekus.” Sanāksmē viņš visiem pastāstīja par Emīliju un viņas vēstuli un tad teica, ka piešķirs 6 700 000 dolāru zinātnes centra būvniecībai šajā pilsētiņā un nosauks centru Emīlijas vārdā. Kopš tā laika viņam ir pienākušas daudzas līdzīgas vēstules. Es pats arī apsvēru iespēju nosūtīt viņam vēstuli.

Mans brālēns strādā Geitsa uzņēmumā Sietlā, un viņš pastāstīja mums par gadījumu, kad Geitsa kundze ar savu bērnu brauca ar auto, un tad izrādījās, ka viņas automašīnai ir caura riepa. Kāds vīrietis, nezinot, kas viņa ir, apstājās un palīdzēja, nomainīja automašīnai riepu. Laikam viņa piefiksēja šī cilvēka auto reģistrācijas numuru. Nākamajā nedēļā šī vīra hipotekārais mājokļa kredīts bija nomaksāts pilnībā. Kopš šī notikuma es esmu nomainījis daudzas riepas.

Kad es dzirdēju šos stāstus, es aptvēru kādu būtisku patiesību. Te es esmu, nabaga grēcinieks, pasaulē, kurā daudz kas ir nogājis greizi. Man ir projekts – vēlēšanās nokļūt no šīs zemes uz Debesīm, bet man nav vajadzīgās maksas – 6 dolāru un 70 centu. Man nav vajadzīgo resursu. Tad es sazinos ar Vīru, kuram pieder ganāmpulki tūkstoš pakalnos, Viņam pieder arī visi citi resursi, sudrabs un zelts. Ja Viņš būtu izsalcis, tad Viņam tas nebūtu mums jāsaka. Es Viņam saku, ka man ir šis projekts, lai nokļūtu no zemes uz Debesīm, un lūdzu Viņam palīdzību. Viņš atbild, ka palīdzēs, jo ir jau nodrošinājis vajadzīgo, lai es varētu no zemes nonākt Debesīs. Ne tikai to, bet arī to, lai es tur varētu pavadīt visu mūžību. Kas par stāstu! Bila Geitsa iespējas nobāl, kad mēs aptveram, ko Dievs var mums piedāvāt. Cik labas ziņas tās mums ir! Priecāsimies un līksmosimies!

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

Dieva klusums: sods vai process?

Vai tev kādreiz ir bijusi sajūta, ka tu centies būt labs kristietis – rīkojies pareizi, lūdz, nāc uz draudzi, bet... Dievs klusē? Vai Dievs klusē, jo es kaut ko daru nepareizi? Tajā pašā laikā šķiet, ka visiem pārējiem viss izdodas: viņi izskatās laimīgi, viņu ticība šķiet stipra, viņu dzīve – sakārtota. Bet tu jūties nepietiekams, noguris un apjucis. Rodas jautājums: "Dievs, kur Tu esi?" Vai varbūt tas ir sods? Varbūt es neesmu patiekami labs, esmu kaut ko sabojājis, Dievs ir manī vīlies?

Atceries, ka Dievs neveido kopijas, Viņš raksta stāstus. Tavs ir unikāls. Un tas, ko tu redzi citos, bieži nav viss stāsts. Dievs nesalīdzina tevi ar citiem. Tu esi tieši tāds, kādu Viņš tevi vēlējās radīt.

Mūsdienās ir milzīgs spiediens būt veiksmīgiem, izskatīties labi, būt "garīgi pareiziem". Pat ticībā var rasties sajūta, ka man vienmēr jābūt stipram, man nedrīkst būt šaubas, man jājūtas tuvu Dievam visu laiku. Bet tā nav realitāte. Bībeles piemērs:

> "Cik ilgi, Kungs, Tu mani aizmirsīsi? Uz mūžiem? Cik ilgi Tu slēpsi Savu vaigu no manis?" (Psalmi 13:1, 2)

Pēteris – viņš bija tuvu Jēzum... un tomēr noliedza Viņu. Un tomēr Jēzus viņu neatmeta. Tas nozīmē, ka Dievs negaida perfekciju. Viņš meklē sirdi.

Kāpēc Dievs klusē? Tas ir grūts jautājums. Bet Bībelē redzam, ka tas nav nekas neparasts. Ījabs – viņš zaudēja gandrīz visu un ilgu laiku nesaņēma atbildes. Dāvids bieži rakstīja: "Cik ilgi, Kungs, Tu mani aizmirsīsi? Uz mūžiem? Cik ilgi Tu slēpsi Savu vaigu no manis?" (Psalmi 13:1, 2) Pat cilvēki ar stipru ticību piedzīvoja Dieva klusumu.

Ko Dievs dara klusumā? Lai arī mēs neredzam, Dievs darbojas. Klusuma laikā ticība aug dziļāk, nevis paliek tikai jūtu līmenī. Raksturs tiek veidots. Mēs mācāmies uzticēties, nevis tikai "just". Atceries, sajūtas nav vienīgais patiesības mērs! Jāzeps piedzīvoja nodevību, cietumu, netaisnību..., ilgu laiku šķita, ka Dievs klusē. Bet beigās kļuva skaidrs – Dievs visu laiku darbojās.

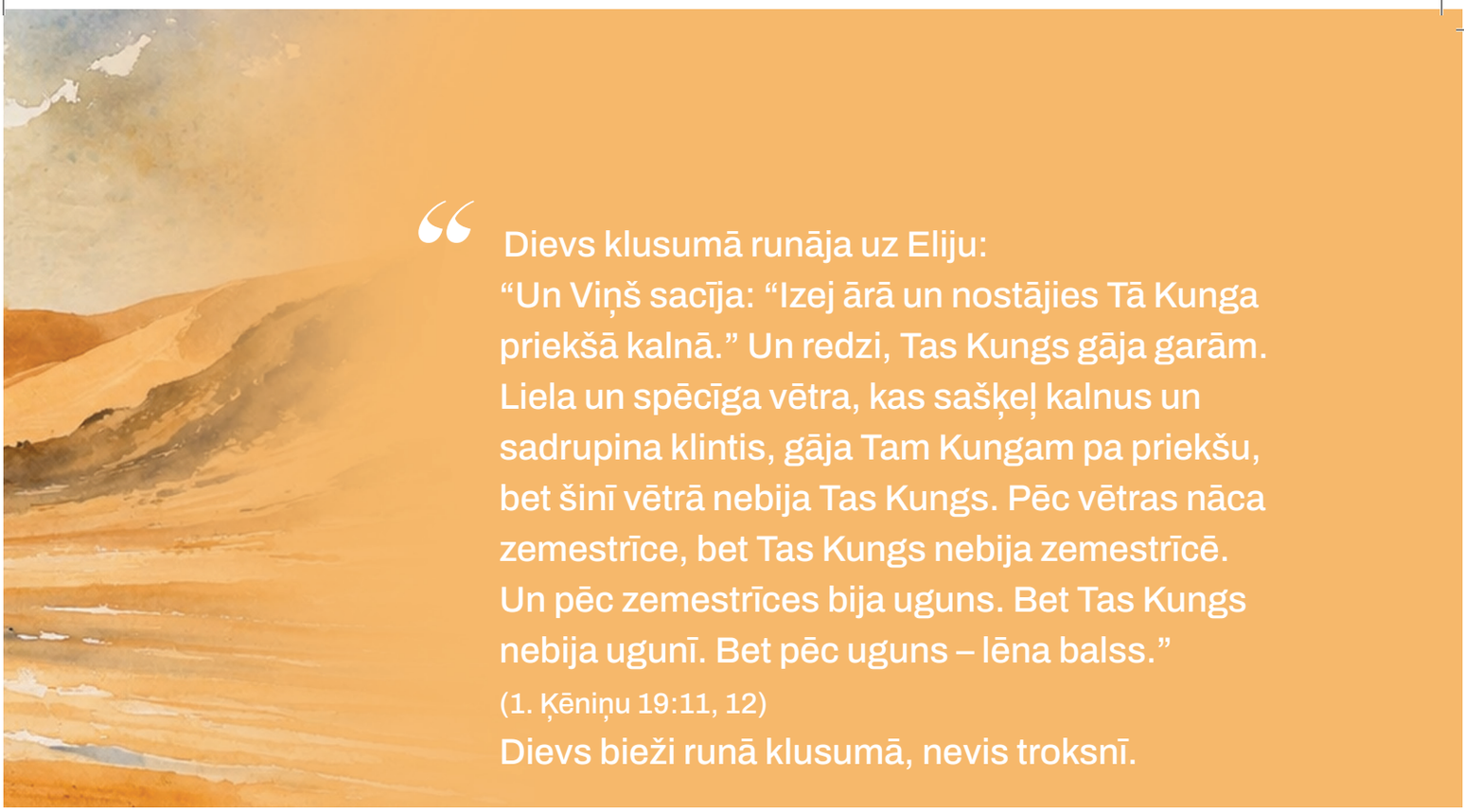
Salamana pamācības 3:5, 6 atgādina: "Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas." Dievs pārbaudīs tavu attieksmi ar lielām pārmaiņām, novilcinātiem solījumiem, nepanesamām problēmām, neatbildētām lūgšanām, nepelnītu kritiku un pat neizprotamām traģēdijām. Dievs pārbauda ticību caur problēmām, cerību caur materiālām lietām un mīlestību caur cilvēkiem.

> "Tumsā esot, neapšaubi to, ko Dievs tev ir atklājis gaismā." (V. Reimonds Edmans)

Ļoti svarīgs pārbaudījums ir tava izturēšanās situācijās, kad nejūti Dieva klātbūtni. Dažkārt Dievs atkāpjas ar nolūku, lai pārbaudītu, kas ir mūsu sirdsprātā, tā bija arī ar Hiskiju. V. Reimonds Edmans ir teicis: "Tumsā esot, neapšaubi to, ko Dievs tev ir atklājis gaismā."

Tev nav jābūt perfektam. Varbūt lielākā brīvība ir tā, ka tu drīksti: šaubīties, nesaprast un justies vājš. Un tomēr – būt Dieva mīlēts. Dievs nesaka: "Sakārto sevi, tad nāc pie Manis!" Viņš saka: "Nāc pie Manis tāds, kāds esi."

Ko darīt, kad Dievs klusē? Turpini lūgt, pat ja nejūti atbildi. Esi godīgs pret Dievu. Neizolējies, meklē sadraudzību. Kad kļūst grūti, ir kārdinājums noslēgties, nerunāt, neizskaidrot, tikt galā pašam, bet... tu neesi radīts, lai cīnītos viens. Patiesu draudzību raksturo

> Dievs klusumā runāja uz Eliju:
> "Un Viņš sacīja: "Izej ārā un nostājies Tā Kunga priekšā kalnā." Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns – lēna balss."
> (1. Ķēniņu 19:11, 12)
> Dievs bieži runā klusumā, nevis troksnī.

attiecību īstums. Patiesa draudzība nav pavirša, nav virspusēja, tās ir patiesas, dziļas sarunas, tā ir iespēja patiesi runāt par savām sāpēm, šaubām, atzīt neveiksmi, bailes, vājības, lūgt palīdzību un aizlūgt citam par citu. Bieži vien tā visa pietrūkst, bet atklātības un pazemības vietā valda izlikšanās, intrigas un virspusēja pieklājība. Cilvēki valkā maskas, vienmēr ir piesardzīgi savos izteikumos un izturas tā, it kā viņu dzīve būtu rožu dārzs. Ar šādu attieksmi patiesa draudzība nevar pastāvēt. Mēs piedzīvojam īstu draudzību tikai tad, kad esam atklāti.

Bībelē, 1. Jāņa 1:7, 8 ir teikts: "Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi un patiesības nav mūsos." Mēs varam pieaugt, tikai uzņemoties risku, un vislielākais risks ir būt godīgam pret sevi un citiem. Patiesu draudzību raksturo līdzjūtība. Līdzjūtība nenozīmē dot ātru padomu. Līdzjūtība nozīmē iejusties otra cilvēka situācijā un būt līdzās. Ikreiz, kad tu saproti un novērtē kāda jūtas, tu stiprini draudzību.

Dievs vēlas, lai tu dzīvotu pastāvīgā, ciešā sadraudzībā ar Viņu un citiem ticīgajiem, tādējādi attīstot prasmi mīlēt. Mīlestību nevar iemācīties vienatnē. Tev ir jābūt kopā ar cilvēkiem, kaut arī viņi ir nepilnīgi, reizēm kaitina un liek vilties. Viegli ir būt svētam, ja blakus nav neviena, kas varētu izjaukt tavus nodomus. Ja mācāmies cits no cita un izjūtam atbildību citu priekšā, mēs augam ātrāk un spēcīgāk. Mūsu personīgajai izaugsmei, lai mēs vēl vairāk līdzinātos Kristum, ir vajadzīgs mīlēt, lūgt, iedrošināt, pamudināt, kalpot, mācīt, pieņemt, godāt, nest otra nastas, piedot, pakļauties un nodoties cits citam, tāpat kā Kristus ir nodevies mūsu labā. Katra reize, kad pārvaram grūtības un kārdinājumus rīkoties pretēji, veido mūs līdzīgākus Jēzum.

Kad Dievs klusē, tas nenozīmē, ka Viņš ir prom. Un, kad tu jūties nepietiekams, tas nenozīmē, ka tu tāds esi Dieva acīs. Varbūt šobrīd tu nejūti Dievu. Bet tas nenozīmē, ka Viņš tevi nav turējis visu šo laiku. Dieva klusums ne vienmēr ir sods, ļoti bieži tas ir process. Process, kurā tu meklē ne tikai atbildes, bet iepazīsti pašu Dievu. Process, kas tevi veido, stiprina un sagatavo. Varbūt vissvarīgākais jautājums nav "Kāpēc Dievs klusē?", bet gan "Ko Dievs man māca šajā klusumā?".

Dievs klusumā runāja uz Eliju: "Un Viņš sacīja: "Izej ārā un nostājies Tā Kunga priekšā kalnā." Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns – lēna balss." (1. Ķēniņu 19:11, 12) Dievs bieži runā klusumā, nevis troksnī.

5. Mozus 31:6 teikts: "Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstaities no viņiem. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs." Varbūt tu joprojām nedzirdi atbildi, varbūt joprojām Debesis šķiet klusas. Pietiek tikai ar vienu lietu – palikt. Palikt ticībā. Palikt cerībā. Palikt ar Dievu... pat klusumā. Un varbūt tieši tur, kur tu neko nedzirdi, tiek veidots kaut kas dziļāks, stiprāks un patiesāks, nekā tu šobrīd spēj ieraudzīt.

> Vissvarīgākais jautājums nav "Kāpēc Dievs klusē?", bet gan "Ko Dievs man māca šajā klusumā?".

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda:
Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne,
Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova

PAĻAUJIES UZ TO KUNGU NO VISAS SIRDS UN NEPAĻAUJIES UZ SAVA PRĀTA GUDRĪBU, BET DOMĀ UZ TO KUNGU VISOS SAVOS CEĻOS, TAD VIŅŠ DARĪS LĪDZENAS TAVAS TEKAS. NELIECIES SEV PĀRMĒRĪGI GUDRS ESAM, BET BĪSTIES TO KUNGU UN VAIRIES NO ĻAUNA.

SALAMANA PAMĀCĪBAS 3 : 5-7

ZIEMEĻAMERIKA UN DIENVIDAMERIKA

Tas noteikti bija grandiozs skats! Radītāja spēks sašķeļ vienoto kontinentu, un pār plašo pasaules okeānu aizpeld gigantiskas zemes teritorijas, kuras pēc daudziem gadu simtiem tiek atklātas un nosauktas par Ameriku – Ziemeļameriku un Dienvidameriku.

Cilvēkam abi šie kontinenti ir tik milzīgi, neaptverami, daudzās vietās grūti aizsniedzami... Bet Dievam, kas visu Zemi Savās rokās tur, tie ir mazi zemes pleķīši, uz kuriem mitinās gan cilvēki, gan citas dzīvās būtnes un augi, no kuriem daži redzami ar acīm, taču citi – tikai ar kādām īpašām ierīcēm.

Amerikas ziemeļos ir polārā dabas zona, kurā mīt visi tie skaistie dzīvnieki, piemēram, leduslācis, polārlapsa, ziemeļbrieži, kurus kādi bērni tik ļoti vēlējās zīmēt Antarktīdai, bet – nē, tur tie izdzīvot nespēj.

Nu gan ir īstais brīdis sarosīties visiem arktisko dzīvnieku mīļotājiem! Bet tiem, kam vairāk interesē košie un arī bīstamie dzīvnieki Amazones džungļos, iesakām izpētīt, kādas radības var sastapt lietus mežos!

Gan Ziemeļamerikā, gan Dienvidamerikā ir atrastas daudzas dinozauru fosilijas. Kad satiksimies ar Jēzu, varēsim visu sīki un smalki izprasīt – kā tas viss notika un kāpēc fosilijas atrodamas tieši tur. Bet tagad priecāsimies un pateiksimies par daudzveidīgo dabu, kāda redzama šajos kontinentos!

Tik daudz kas pie mums uz Latviju ziemas mēnešos tiek sūtīts no saules un siltuma pilnajām valstīm Dienvidamerikā – pistācijas, avokado, mango, līčijas un ananasi, arī banāni un kokosrieksti. Augļi, kas auguši dabīgā saules gaismā un siltumā, ir tik gardi un vērtīgi! Tie mums, ziemeļniekiem, palīdz bagātināt savu ēdienkarti. Bet mēs ticam, ka reiz šī Zeme tiks radīta no jauna, un tad atkal uz visas sauszemes būs gardi augļi visa gada garumā.

Materiāls tapis, izmantojot
https://education.nationalgeographic.org/
https://www.britannica.com/
www.inaturalist.org

MONARHA TAURIŅŠ (DANAUS PLEXIPPUS)

Monarha tauriņi migrē, veicot ļoti lielu attālumu, līdzīgi kā putni, piemēram, stārķis, kurš augustā aizlido prom no mums uz Indiju vai Āfriku un atlido atpakaļ marta beigās vai aprīļa sākumā. Monarha tauriņi pārsvarā mitinās Ziemeļamerikā un vasaras beigās vai rudens sākumā no Kanādas un ASV ziemeļu daļas migrē uz Floridu un Meksiku. Taču ir manītas arī monarha tauriņu populācijas pat Okeānijā, Eiropā un Āzijā. Tādas mazas, smalkas un trauslas radībiņas..., bet ceļo no viena kontinenta uz citu!

Par *monarha* (citiem vārdiem varētu teikt – karaļa, ķēniņa) tauriņu to dēvē oranžās krāsas dēļ – par godu Anglijas karalim Vilhelmam III, kura otrais tituls bija Oranžas princis (*Prince of Orange*). Tas tāpēc, ka angļu valodā *orange* ir gan krāsas nosaukums – oranžs, gan vietas nosaukums – Oranža.

Monarha tauriņi piedzīvo pilnīgu metamorfozi. To dzīves ciklam ir četras fāzes: ola, kāpurs, kūniņa un pieaugušais īpatnis. Siltā vasaras temperatūrā tauriņi no olām līdz pieaugušiem īpatņiem izveidojas 25 dienās, bet vēsā pavasara laikā šis periods ilgst pat septiņas nedēļas. Attīstības laikā kāpuri diemžēl ir neaizsargāti pret laikapstākļiem, plēsējiem, parazītiem un slimībām. Parasti izdzīvo mazāk nekā 10 % monarha tauriņu olu un kāpuru.

Ko tas nozīmē cilvēkbērniem? Arī bērni, kad tie ir mazi un aug, ir ļoti neaizsargāti. Bet Dievs tiem ir devis vecākus, kas par viņiem rūpējas. Pateicies saviem vecākiem par visiem ikdienas noteikumiem un pienākumiem! Tētis un mamma tevi sargā un veido gluži kā monarha tauriņu – no maza bumbulīša līdz ņipram un drosmīgam zēnam vai meitenei!

MŪŽZAĻĀ SEKVOJA (SEQUOIA SEMPERVIRENS)

Mūžzaļā sekvoja, saukta arī par sarkankoku, ir vienīgais cipreses veids, kas saglabājies vēl šodien. Šis ir augstākais dzīvo koku veids visā pasaulē, tas var izaugt vairāk nekā 100 m augsts. Mūžzaļā sekvoja dzīvo ļoti ilgi, iespējams, pat vairāk nekā 1000 gadu! Koka diametrs var sasniegt 3 līdz 6 metrus.

Šī koka koksne ir ļoti skaista un izturīga pret satrūdēšanu. No sekvojas izgatavo dažādas mēbeles un traukus. Cik interesanti – laikā, kad sāka veidot dzelzceļu, Amerikas Savienotajās Valstīs no šī koka izgatavoja dzelzceļa gulšņus!

Mūsdienās mūžzaļās sekvojas aizsargā, veidojot sekvoju parkus un aizsargājamās teritorijas.

Sekvojai piemīt kāda izcila īpašība. Tā aug reģionos, kur vasaras ir karstas un reizēm – gan paviršas rīcības, gan arī sausās zāles dēļ – izceļas ugunsgrēki. Šis skaistais koks, kad to aizskar liesmas, izskatās nožēlojami. Tas deg visā savā staltajā augumā augstu pāri kalnu ielejām. Šķiet, ka visa auga dzīvība ir beigusies... Bet izrādās, ka koksne ir tik blīva un cieta, ka apdeg tikai koka ārējā daļa. Dzīvība ir saglabājusies koka serdē, un, kad ugunsgrēks norimst, ja vien apdegums nav skāris koku dziļāk, mūžzaļā sekvoja atkal no jauna izdzen zarus un sāk zaļot.

Tas ir līdzīgi kā pravieša Jesajas pierakstītajā Dieva apsolījumā: “Kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!” (Jesajas 43:2)

SKOLĀ IZSMIETA, BET DIEVA MĪLĒTA

Sibele Dezidere Ponteša devās tikai uz skolu, bet visu pārējo laiku pavadīja savās mājās Brazīlijā, attālajā Pirai ciemā pie Amazones upes. Iemesls šādai rīcībai bija tas, ka jau kopš mazotnes citi bērni viņu izsmēja, tiklīdz viņa izgāja no mājas.

"Skat, tur iet tā tumšādainā meitene!" sacīja kāds zēns.

"Tu esi dīvaina!" nejauki noteica kāda meitene.

Sibeles āda bija tumšāk brūna nekā citiem bērniem, jo viņas māte bija Amazones pamatiedzīvotāja. Bērni meiteni apsmēja arī tāpēc, ka viņas tētis pēc negadījuma uz laivas vairs nevarēja strādāt, jo viena viņa kāja bija paralizēta.

"Redzi, viņa ir meita tam bezcerīgajam vīram, kurš nevar strādāt!" bērni teica.

Sibele jutās pazemota un lūdza vecākus pārcelties uz citu ciemu. Taču ģimene palika turpat, un māmiņa apsaimniekoja viņu nelielo saimniecību, kur audzēja ananasus, banānus, pasifloras augļus, apelsīnus, manioku un citronus.

Kādu dienu, kad Sibele bija 17 gadus veca, pie viņas mājas durvīm pieklauvēja divas jaunas sievietes, kuras meitene nekad iepriekš nebija redzējusi. Kad Sibele atvēra durvis, tās viņu sveicināja ar sirsnīgu apskāvienu. Sieviešu sirsnība viņu pārsteidza, un apskāvieni Sibelei patika.

"Sveika! Mēs esam misionāres no Septītās dienas adventistu draudzes," sacīja viena no jaunajām sievietēm. "Kā tevi sauc?"

Pēc neilgas sarunas misionāres devās uz nākamo māju.

Nākamajā dienā viņas atgriezās un atkal aprunājās ar Sibeli. Trešajā dienā šīs sievietes pastāstīja, ka ir ieradušās ar misijas kuģi, kura nosaukums ir "Amazones cerība" ("Amazonia de Esperança"), un uzaicināja Sibeli apmeklēt tur notiekošās evaņģelizācijas sapulces. Sibele, kura gadiem bija izvairījusies no iziešanas ārpus mājas, pēkšņi sajuta dziļu vēlēšanos doties uz šo kuģi, tādēļ viņa atbildēja: "Es iešu!"

Sibele pierunāja vecākus, māsu un brālēnu doties viņai līdzi. Kopā ar mammu viņa palīdzēja arī tētim nokļūt līdz kuģim.

Arī daudzi citi ciema iedzīvotāji pievienojās sapulcei kuģa zālē – plašā telpā ar 150 sēdvietām, gaisa kondicionieri, projektoru un skaņas sistēmu.

Mācītājs Reno Agijars Gerra, kurš dzīvoja uz kuģa kopā ar sievu, stāstīja par veselīgas dzīves paradumiem un runāja par Jēzu.

Nākamajā dienā pēc sapulces misionāres iedeva Sibelei ielūguma kartīti, ko varēja apmainīt pret iespēju saņemt bezmaksas dāvanu vakara sapulcē. Starp dāvanām bija Bībeles, mūzikas diski, pārtikas grozi un elektriskie ventilatori.

Sibele atkal sajuta spēcīgu vēlmi doties uz sapulci un paņēma līdzi ģimeni. Tajā vakarā kuģis bija pārpildīts, un daudzi sēdēja uz grīdas.

Klausoties mācītāja vārdos, Sibele saprata, ka Jēzus vēlas personīgas attiecības ar viņu. Viņa domāja par savu tēti, kurš 15 gadus nevarēja staigāt, un ticēja, ka Jēzum rūp arī viņš. Meitene sāka katru dienu lūgt Dievu, lai Viņš dziedina tēti. Arī mācītājs par viņu lūdza.

Kopš evaņģelizācijas sapulču sērijas sākuma bija pagājušas divas nedēļas, kad tētis sapulces laikā lūdza Sibeles palīdzību aiziet līdz tualetei. Ceļā viņš teica: "Ļauj man pamēģināt paiet nelielu gabaliņu pašam! Man šķiet, ka es to varu."

Sibele vēroja, kā viņš sper dažus soļus. "Manuprāt, man ir spēks staigāt pašam!" tēvs iesaucās.

Viņš aizgāja līdz tualetei, un pēc tam viņi abi kopā iegāja atpakaļ sapulču zālē. Pēkšņi mācītājs pārtrauca sludināšanu, un cilvēki pārsteigti skatījās uz Sibeli un viņas tēti.

"Kā?! Tu vari staigāt?!" kāds jautāja.

"Tas ir brīnums!" ar asarām acīs teica Sibele. "Tas ir Dieva brīnums!"

Mācītājs slavēja Kungu, un visi ļaudis brīnījās.

Kopš šīs dienas Sibeles agrākie apsmējēji sāka izturēties pret viņu ar cieņu un paši sāka apmeklēt kuģa evaņģelizācijas sapulces.

"Mēs nekad neko tādu neesam dzirdējuši!" viņi teica.

Mēnesi pēc sapulču sērijas sākuma Sibele tika kristīta kopā ar savu tēti, mammu, māsu un brālēnu. 2017. gada oktobrī, sapulču noslēgumā, notika vēl citas kristības. Kopumā tika kristīti 96 cilvēki, no tiem 70 – no Sibeles ciema.

Tajā laikā Sibele jau bija pabeigusi vidusskolu, un māmiņa vēlējās, lai viņa studē universitātē, taču ģimenei nebija naudas. Misijas kuģa mācītājs, redzot Sibeles situāciju un viņas dziļo mīlestību pret Jēzu, ieteica meitenei mācīties adventistu misijas skolā Manausas pilsētā. Sibele to patiesi vēlējās.

"Es iemācījos mīlēt Dievu caur misijas kuģi, un es vēlos darīt to pašu citu labā," intervijā sacīja Sibele. "Es esmu ļoti kautrīga, bet, runājot par Jēzu, man pazūd visas bailes."

Pēdējā reizē, kad Sibele atgriezās savā ciemā, cilvēki, kuri viņu agrāk apsmēja, cits pēc cita nāca pie viņas un atvainojās.

"Piedod par visu, ko es par tevi teicu," sacīja viens.

"Es tevi nepazinu," sacīja cits. "Es nezināju, ka tu esi ticības meitene."

Sibele katram atbildēja: "Es tev piedodu. Es tagad esmu kristiete, un es piedodu."

Jo Dieva mīlestība vienmēr ir stiprāka par izsmieklu.

Stāsta oriģinālu un arī mazu video materiālu vari atrast, izmantojot šo QR kodu:

Sūti arī tu savu jautājumu!
E-pasta adrese **berni@adventisti.lv**

JAUTĀJUMS

Johans (10 gadi) jautā:

JA JAUNAJĀ ZEMĒ STARP KONTINENTIEM NEBŪS LIELU OKEĀNU, KUR DZĪVOS VAĻI?

ATBILDE

Sludinātājs Andris Pešelis atbild:

Daudz kas mums nav atklāts, un, nonākot Jaunajā Zemē, mēs noteikti būsim pārsteigti par to, cik gudri Dievs visu ir izdomājis, lai ikkatra Viņa dzīvā radība būtu drošībā un justos laimīga.

Arī par Jaunās Zemes okeāniem mums nav informācijas. Daudzi ir apjukuši, lasot, ka "jūras vairs nebūs". Taču ir viedoklis, ka šie vārdi rakstīti par Atklāsmes grāmatas 20. nodaļā minēto "uguns jūru". Tās tiešām vairs nebūs, tāpat kā grēka, ļaunuma un sāpju.

Vaļiem, delfīniem un roņiem būtu jādzīvo jūrā. Ja nu pēkšņi izrādītos, ka Jaunajā Zemē "jūras nav", tad nu bērni, iespējams, varētu izstrādāt projektu šādas jūras iekārtošanai, lai tur būtu dzīvesvieta jūras iemītniekiem un atpūtas vieta cilvēkiem siltā krastmalā.

BĪBELES KONKURSS BĒRNIEM 2026

Dievs visu Zemi Savās rokās tur

NO JANVĀRA - MAIJAM VARĒSI:

- **Izlasīt** piedzīvojumu stāstu no kāda kontinenta
- **Iemācīties** īpašu atmiņas pantu no Bībeles
- **Uzzināt** kādu interesantu faktu no dabas
- **Papildināt** Zemes karti ar jaunām uzlīmēm
- **SPECBALVA** - dzīvnieku minifigūriņu komplekts tiem, kas konkursā piedalīsies visus 5 mēnešus

KAS TEV JĀDARA, LAI PIETEIKTOS?

1. Izvēlies tīru A4 papīra lapu baltā vai gaišā krāsā
2. Skaisti un glīti uzraksti norādīto Bībeles pantu (bērniem, kuriem nav rakstītprasmes, pantu raksta un bērnam priekšā lasa atbildīgā persona, kura piesaka bērnu konkursam)
3. Uzzīmē izvēlēto augu, dzīvnieku un/ vai citu dabas objektu no attiecīgās dabas teritorijas (tam jāatšķiras no dabas fakta, kas minēts žurnāla "Adventes Vēstis" Bērnu lappusītē)
4. Uzraksti uzzīmētā auga, dzīvnieka un/ vai cita dabas objekta nosaukumu
5. Uzraksti dabas teritorijas (kontinenta vai pasaules daļas) nosaukumu
6. Uzraksti savu vārdu un uzvārdu
7. Ieskenē darbu un, norādot vārdu, uzvārdu, draudzi/ pilsētu, sūti to uz **berni@adventisti.lv** **līdz 20. maijam.**

Neklātienes sanāksmju cikls

DIGITĀLAJOS TĪKLOS

ZOOM

18:30-20:00
Marta, aprīļa un maija svētdienās
(skatīt datumus zemāk)

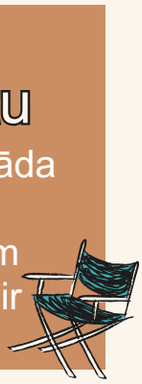
Vai tie piepilda vai iztukšo?
Vai mēs iegūstam vai zaudējam?

Aicināts ikviens, kurš vēlas izprast slēptos draudus un ilgojas no tiem pasargāt sevi un līdzcilvēkus. Lekcijas būs saistošas kā mammām, tētiem un vecvecākiem, tā arī jauniešiem un draugiem!

Seko līdzi papildu info “Tava misija:mamma”
Facebook vai *Instagram*!

22.03.
Holivuda pret Kristu
Kinoindustrijas pirmsākumi. Kāda ir filmu morāle? Kas raksta sižetus? Kas palīdz aktieriem nospēlēt vislabāk? Un kāds ir sausais atlikums?

05.04.
Multfilmas
Vai multfilmas tiešām ir tik nevainīgas? Kas raksta sižetus? Kādu iespaidu tās atstāj?

03.05.
Vispārējas briesmas medijos (General dangers of media)
Runā **Džošua Vaits** *(Joshua White)*
“Domājoša paaudze”
(A Thinking Generation) direktors

10.05.
Digitālā higiēna
Kāda ir hiperinformācijas ietekme uz smadzenēm neiropsiholoģiskā līmenī? Digitālā autisma pandēmija. Ko darīt lietas labā?

Džošua Vaits

Dāvis Trubeckojs